

• БЪЛГАРИЯ • излиза въ срѣда и слѣбота.

Голишната цѣна прѣдплатена е: у Цариградъ 150 гр. кайме а вънъ отъ Цариградъ 30 беша.

Единъ листъ 4 гроша.

БЪЛГАРИЯ

ВѢСТНИКЪ ЗА БЪЛГАРСКИ-ТИ ИНТЕРЕСЫ.

Подписката става: у Цариградъ при Драгана Цанкова управителя на Вѣстникъ въ печатницата на Х. Д. Павичкова Галата. — Въ Търново Г-на П. Кесиков Шменъ г-на Матео Рачева, въ Габрово у г-на Нв. Грудова, въ Казанлъкъ у г-на Нв. Ваклидова, въ Плевенъ у г-на Цветана К. въ Ески-Загра г-на Х. Г. Сѣва, въ Калѣферъ у г-на Х. И. Х. Дикова, въ Сливенъ у г-на Г. Дачева, въ Пловдивъ у г-на І. Груева, въ Пазарджикъ у г-на Б. Миркова, въ Ямболъ г-на Георгия Марангоса, въ Силистра у г-на Р. Теодорова, въ Разградъ у г-на Велико Петровъ, въ София у г-на Х. Мапо Стоянова, въ Котелъ у г-на Сав. Диновски, въ Ахунъ у г-на Спиридоу Петровъ, въ Санковъ у г-на Бр. Х. Гюрови, въ Дупница у г-на И. Янзиева, въ Видинъ у г-на Х. Т. Цанова, въ Хасковъ у г-на Христоула Чорбаджи, въ Ловичъ у г-на М. Павлова, въ Кюстендилъ у г-на Док. Нв. Христова, въ Велесъ у г-на Г. Икономовъ, въ Солунъ г-на К. Държеловицъ, въ Сивилево у г-на Миня Раткова, въ Бургасъ у г-на Койча Райкова, въ Свищовъ у г-на П. Д. Станчоглу, въ Руссе у г-на Пепра Зяова, въ Гюргево у г-на Бр. М. и А. Аврамовича, въ Ибраила у г-на М. Поповича, въ Галатъ у г-на Бр. Добровица, въ Варна у Г-на Д. Х. Тулевъ си Б; корешъ у г-на Иванча Мичова, въ Тулча у г-на Г. Д. Карловски, въ Измаилъ у г-на Шопова, въ Карлово у г-на Стефана П. Василева.

УПРАВИТЕЛЬ И ИЗДАТЕЛЬ ДРАГАНЪ ЦАНКОВЪ

Въ Търново и Габрово възприеха новината за постѣпката, която царограшките Българи напривиха на 18 Декември, съсъ същото посрѣшно-ване и съсъ същата радостъ както и навредъ другадъ.

Наистина, че неприятелити на Българскитъ народъ сж са даврандисали и побързали да нишатъ навредъ, за дано могатъ да внушатъ и на външнити Българи както и на цариграшките, същити мѣчнотии, които тѣ ушъ намираха на вториятъ день още въ Актътъ на съединеніето съсъ римската черкова. Нъ не е по малко истинно, че тѣ си изгубиха времѣто.

На противъ, тѣ мнѣ мѣчнотии които тѣ не намиратъ, нъ които тѣ са прегруватъ че ушъ намиратъ за да мамѣтъ нашити Българи по вънъ, както мамѣха и царограшките Българи, тѣ мнѣ мѣчнотии, казувани, ще иматъ едно слѣдствие съсътъ различно отъ което тѣ си предполагатъ.

Какъ тѣй? Тѣй; защото колкото разсѣюватъ таквизи мнѣ мѣчнотии толкось по много нашити Българи ще научатъ да различаватъ истинното отъ лъжливого, и съсъ тоя начинъ по добръ ще са убѣдятъ, че Актътъ за съединеніето съдържава цѣлата

основа върху която трѣбува да са издигне нашето зданіе **НАРОДНО-РЕЛИГИОЗНО.**

Кои сж мѣчнотии, които сж явиха до днесъ въ Актътъ за съединеніето? Тѣ мѣчнотии не сж многочетни, защото до сега сж приказували само за едно; нъ и не сж добръ уѣрени дали сж намѣрили бари една само.

Защото, отъ една страна тѣ казуватъ, че като казувани въ актътъ: *не припознавали за свѣти догмити и обрядити, които слѣдува свѣтата римска западна черкова*, нѣ ги ушъ тѣхъ прѣмама и отѣрляма нашити догми и обряди и про.

А отъ друга страна, тѣ казуватъ че като ни остави небухнати нашити догми и обряди десетина години, Папата ще ни пасили да ги измѣнимъ послѣ.

Както сѣкы види, софизмътъ и противорѣчїето сж малко по глупави отъ колкото сичкити софизми и сичкити противорѣчїа на старити и новити Гръцы.

И наистина, какъ българскитъ народъ можеше да присвои слѣдъ десетина години догмити и обрядити на латинската черкова, ако е истина че той ги присвои.

Писмата които ся отнасятъ до редакціята подписватъ ся до Драгана Цанкова.

Лца у които сѣва подписката, отговарятъ за Вѣстникътъ. Нѣщо не ся плаща за кагот то ся въвести въ • Българія •

неприятелити ни го казуватъ че сѣмъ го писали въ Актътъ?

Колкото и да го разумѣватъ нашити Българи, че това е интригы само на неприятелити на нашѣтъ народъ, нѣ не щемъ да оставимъ безъ отговоръ нашити кореспонденти отъ Търново и Габрово които ни искатъ едно истъкуваніе на думата *припознавали*.

Най първо, нѣ ще направимъ да забвѣжатъ нашити почетни кореспонденти че, както са види, забравили сж сичко което са е писало въ вѣстникътъ ни и официалнити документи, които сѣмъ обнародвали. Защото, ако си припомянаха онова което сѣмъ казували нѣ сами, слѣдъ като сѣмъ са извѣстивали официално, ако бѣха си припомнили и съдѣжаніето на документити, които сѣмъ обнародвали, напримѣръ словото на папа Пій IX, казано въ частътъ когато негово Свѣтѣшество въздигаше каноническы Іерархїята по грѣцкы обрядъ въ Трансильванѣ, ако нашити Кореспонденти си припомняха сичко това, тѣ щѣха да знаатъ:

1-о Че нѣ само Папата не измѣнява никога и никога не е измѣ-

богослужението му, обичаити му, нѣ още е сѣкоги запрещава и сѣкоги запрещава на сѣки народъ да си измѣнява обрядити, богослужението и пр.

Съсѣ тоя начинъ, щото ако нашии владици, нашии попове бы поискали да праватъ богослужение по латинскитъ обрядъ, Папата не ни позволява. Защо това? Защото папата не ще, щото Христовата черкова да са лишни отъ едно богослужение по единъ обрядъ който е потвърденъ канонически.

А пакъ, нѣ само нашето богослужение по българскитъ обрядъ и по българскитъ языкъ е потвърдено отъ черковата канонически, нѣ още и Папа Иванъ VIII формално упълномощи нашии святи апостоли и просвѣтители Кирилъ и Методій да употребяватъ това наше богослужение. Нашии почетни кореспонденти да ли не помнятъ съдържаніето на писмото на Папа Ивана VIII? Нашии кореспонденти могатъ ли ни каза, че единъ отъ тѣя двама наши просвѣтители, Кирилъ и Методій, е завладѣнъ въ Римъ отъ Папата? Могатъ ли ни каза, че Кирилъ и Методій не сѣ имали сѣщити догми и обряди, които имали и нѣ днесъ? Нашиятъ народъ тѣхъ е послѣдувалъ до днесъ и тѣхъ ще послѣдува до вѣка

2-° Нашии кореспонденти отъ Търново и Габрово и сичкити наши Българи не трѣбва да забравятъ че това е една отъ хилядити клевети измыслени отъ фанариотити, щото народити, които тѣмъ робуватъ и на които сѣ искривили вѣрата, да не прибегнуватъ до папата за да ги избави отъ това робство и за да имъ опази тѣхната истинска вѣра.

Нѣка сега нашии кореспонденти и сичкити наши българи знаятъ, че Папата сѣкоги е запрещава и за прѣщава още щото единъ християнинъ да си остави черковити обичаи и да

земе други; и отъ това лесно ще нѣмъ бжде да видятъ, че дѣто е казано въ Актътъ: *Ний припознавали за святи догмити и обрядити и пр. на римската западна черкова....* ще каже само че нѣе намираме за святи и ще ги почитаме като святи догмити и обрядити, които слѣдова святата римска западна черкова.

Т.Т.В.В.Г.Г. Хасунъ, Ермено-Католически Патріархъ и Брюнони, папски намѣстникъ, като въспрѣха нашии Българи въ съединеніето съсѣ римската черкова, разумѣха думата *припознавали* въ тоя смислъ. Защото, тѣ ако знаеха, че съсѣ тая дума Българити разумѣваха, какъ си оставятъ своятъ способъ за исповѣданіето на догмити, своити обряди и пр. за да приематъ ония на римската западна черкова, тогази тѣ щѣха да имъ отговорятъ:

Това е запретино.

Нашии кореспонденти не знаятъ може, че единъ отъ съчинителити на тоя Актъ е Н. П. Г. Иларіонъ Макаріополски. И ако думата *припознавали* значеше сѣщото както думата *присвоявали*, разумѣва са че той не щеше да я употреби.

И наистина какъ Г. Иларіонъ, който искаше и той да стане *Унійтъ* и който сега не е (Богъ знай за коя причина!), можеше да остави своити обряди и да земе латинскити, той който баримъ латинскитъ языкъ не знае? Какъ щеше да прави една таква служба?

Прочее, нѣка нашии кореспонденти и сичкити наши Българи разумѣватъ думата *припознавали* въ смисълътъ: *вѣйсдами, намирали* като святи. Защото тая дума не се разумѣваше никакъ нити отъ Т.Т.В.В.Г.Г. Хасуна и Брюнони, нити пакъ отъ Българити които направиха съединеніето съсѣ римската черкова.

Нѣ забѣлжваме още на нашии кореспонденти и на нашии Българи да не смѣслюватъ думата *догма* съсѣ думата *обряди*.

Думата *догма* значи истинити, които трѣбува да са вѣруватъ и които са съдържаватъ на кжсо въ Символътъ ни, който си остава не бутнатъ, както е рѣшено и въ флорентійскитъ съборъ. За това е и казано въ Актътъ за съединеніето ни: *нашиятъ способъ за исповѣданіето на догмити остава небутнатъ*.

А пакъ думата *обряди* значи обичаити, церемоніити, языкътъ, съсѣ които са извършува богослужението, тайнити, т. е. причастіето, исповѣдта, кръщеніето, вѣнчаніето, погребеніето, и пр. и пр. Сичкити тѣя оставатъ небутнати. спорядъ актътъ ни и както е рѣшено и въ флорентійскитъ съборъ.

Нѣе молимъ нашии кореспонденти и сичкити наши Българи да забѣлжватъ още, че Черковата е *сборна или всеобща или Католическа*. Въ Символътъ е казано: Во едину, сватую, *соборную* и апостолскую черковъ; а въ *Кормчѣето* или Пидалионъ, Святити отци я наричатъ католическа. Съдователно черковата за сичкити народи и земли е една и са нарича *сборна или всеобща или католическа*, която непремѣнно трѣбува да е и *православна*. Грѣцити ако наричатъ всеобщата черкова *православна вѣсточна*, тѣ грѣшатъ, защото таквониме нѣма нити въ символътъ нити въ кормчѣето; ако ли съсѣ думата *православна вѣсточна* грѣцити разбиратъ черковата частно за тѣхнитъ си народъ, то нѣе Българити трѣбува да наричаме черковата частно за нашиятъ народъ: *православно-българска, а сборна или всеобща или католическа*, когото искаме да означиме цѣла черкова за сичкити народи.

Ето що имамъ да кажемъ на нашии Българи. Нѣка знаятъ добръ да го разумѣватъ и сичкити софизми на фанариотити и на башибозуцити ще исчезнатъ като иъглата отъ зарити на слънцето.

Ние туряме предъ очите на нашите читатели долниятъ членъ който ий намираме въ официалната частъ на *Журналъ де Константинопль* отъ него читатели ятъ ще ся уобви първо че чорбаджии правятъ сега приговори съ гръцкитъ Патрiархъ който ся проклъ съ Българити и отъ сжидати тия чорбаджии за да подчинятъ изново Българскитъ народъ полъ незаконната и неканоническата властъ на тоя Патрiархъ; и второ че чорбаджии сж оия които раздиратъ единството на нашиятъ народъ а не, както тия чорбаджии искатъ да го кажатъ, оия отъ Българити които възобновиха нашата народна и каноническа Иерархiя като пряпознаха Папата за духовенъ началникъ.

Ето тоя членъ.

Опасности отъ духътъ на партиити въ българскитъ въпросъ

Имами предъ очите си отъ много дни насамъ, нѣбезъ да мисляхми на тѣхъ, два протеста, които не са знаеха на вѣрно единъ другъ и които не ситяха да са срѣщнатъ върху нашата наса. Тѣ са отнасятъ единътъ и другиятъ до насъ и противъ насъ и отъ двѣ точки сѣвсемъ различни.

Първиятъ излиза отъ дирекцията на българскитъ униатски вѣстникъ, който ротестува противъ разчленяванiето което ние направихме на документътъ обнародванъ отъ православнитъ българи на 11 януарiя (Н. К.). Вториятъ излиза отъ дирекцията на православнитъ българскi вѣстникъ, който протестува противъ благопрiятнiятъ начинъ съсъ който уцѣнихми униатското движение между Българити.

Разумѣваса, че тия двѣ писма са подписани.

Знае са че, отъ подобни съобщенiя ние не отговаряме на оия, които не са подписани. Отъ дълго време това съжително и почетно правило въ вѣстникарството е записано въ началото на нашиятъ листъ.

Като търсихми поученiето, което трѣбуваше да извлечемъ отъ двѣти пи-

сма толко съ неприлични едно на друго, писма доброволно адресувани намъ, отъ една и отъ друга страна, отъ началницити на организити на крайнити мненiя, и началницити които грѣшатъ и твърдѣ много сега раздѣлятъ интересната българска наредностъ, ние са почудихми отъ плачевнити слѣдствiя които прави духътъ на партиити.

Дума по дума, израженiе по израженiе, нашити два члена толко съ въздржани въ основата, толко съ умѣрени въ формата, сж натякани въ двѣти писма, за които говоримъ. Ние пѣзнами да показуваме текстоветите; доста е, струва ни са, шото добръ познатити подписачи да знаятъ, какъ тѣ ни са писани и двамата въ едно време, ти е непомезно да имъ засвидѣтелствуваме отдѣлно, че ние говорихми споредъ нашата съвѣсть, безъ страсть, и най много безъ самовластни и предизвѣстени идеи.

Ние говорихми за пълната свобода на съвѣстьта, оставена отъ правителството на Високата Порта на сичкити поданиници отъ Имперiята.

Предъ единъ примѣръ, за търпѣние (толеренция) толко съ запазителенъ и толко съ бляскавъ, защо да подигамми у едва съща народностъ толко съ живи засвидѣтелствования за взаимно огорчение въ случаятъ на единъ религиозенъ раздоръ? Влинията, които иматъ интересъ за да раздѣлятъ Българити само ще са радовать. Нѣка тия послѣднити обгаты отъ тия клонения да знаятъ да си увѣризатъ съсъ по малко шумъ честъта си на приключенiята. Тия не трѣбува да укоряватъ православного високо духовенство за едно приключенiе което ни са съка по много отъ колкото съкоги трѣбува да са обърни въ тѣхна полза. Трѣбува да знаятъ да чакатъ и да продължаватъ да « са обичатъ едни други » защото служатъ сичкити, униати или не, на сжщиятъ Богъ и му служатъ съсъ сжщити догми, съсъ сжщи външни церемонii, съсъ сжщото вѣрованiе.

Кой може да каже на оия, които са подигатъ противъ еднородцити си сега « Униати » че утрѣ тая Уиѣ не ще имъ бжде тѣхното прибѣжище и нѣ веке началото на единъ раздоръ, а огнището на едно дѣйствително единство? Кждѣ ходятъ и единити и другити да ни говорятъ за вѣра, за религиѣ на бащити имъ, за спасенiе, когато таъ вѣрата е сжщата, тамъ религиѣта е сжщата? Оия които сж искренни ще кажатъ съсъ насъ че тука работата въ основата е съвѣсъмъ други въпросъ.

Сичкити знаятъ добръ че, като съвършенно не сж бутнати нити догмити, нити тайнити, нити богослуженiето, пѣкълътъ или вѣчатъ животъ не са придобива туку отъ това дѣто да викатъ на български языкъ или на грѣцки « на многая лѣта на Папа Пiя IX! » или пакъ « на многая лѣта на вселенскитъ Патрiархъ. »!

Пикакъ. Селенецътъ въ селото си, земледѣлецътъ, българскитъ работникъ като не види нищо измѣнено въ начинътъ съ който вѣй го вѣнчавате, съ който вѣй крыщавате дѣтето му, съкойго погребувате баща му, съ който си правите богослуженiето, тоя селенецъ никоги не ще каже че за едно « помянуванiе на едно име отъ три думи » вѣрата му е добра или лоша.

Прочее ние мислимъ да можимъ твърдѣ простичко да туримъ на страна въпросътъ за вѣра за да направимъ мѣсто на по сериознитъ въпросъ на разсжжденiята направени отъ оия, които твърдѣ законно, смѣгаты съсъ своето народно счястiе, съсъ желанiето да упазятъ нравственната самостоятелностъ, която Високата Порта има за начало никога да не иска да докачи у своити народи. Прочее оия, които имъ иде одрѣжки да претеглюватъ хладнокрѣвно движенiята и слѣдователно, съсъ една извѣстна мѣрка, да ги упраздяватъ, трѣбува да проповѣдуватъ чаканiето и умѣренностъта, и трѣбуватъ първи да дадѣтъ примѣрътъ за това.

Нѣка не говоримъ за началници на духовенствата, които могат да са иматъ като страни които твърдѣ са интересувать отъ една и отъ другата страна, нѣка говоримъ за по главни отъ народътъ.

Они, които са фърлиха въ пазухата на римската черкова сж си казали: » Или нѣка да сполучимъ отдѣлна черкова, или пакъ тая отдѣлна черкова ще бѣде твърдѣ слаба за да може да са удържи. Създателчо страшно е за насъ да не останимъ оцего време може и сѣкоги въ едно религіозно положеніе, което нѣе гледаме като за най лошо и отъ което нѣе искаме да излѣземъ колкото може по скоро.

» Да са присѣдинимъ доброволно до римската Черковъ, то е почти едно освободяване, то е да са върнемъ на вѣрата на нашити прѣдѣли, безъ да измѣняваме догма; нѣе имаме за това нужда нити отъ грижи, нити отъ постыжки, нѣе можемъ да го извършимъ утрѣ » И тѣ го направиха.

Другити сж си казали: « Нѣка чакаме съсъ надежда да имаме единъ нашъ патріархъ, една черкова, една наша черковна Іерархія, или пакъ да придобиемъ голѣми отстъпки отъ сегашнитѣ патріархъ. Нѣка опазимъ нашата вѣра, защо да премѣняваме зависимостта? »

Работити ако бѣха останали до тамъ, безъ страсть, сичкото щеше да бѣде добро и показуването на Бога на когото кръстътъ са показува сѣкоги на врѣме въ приключенята за да ги види споредъ както ще, да са чѣка съсъ почетъ.

Намѣсто сѣкы да си събере умътъ и да мълчи, което и нѣе сами са опитали да направимъ, ето ти че протести ходять на самъ на татъкъ и религіозни страсти са явяватъ.

А пакъ, отъ една страна, униатскитѣ стѣли добръ организуванъ праги неопровергаеми успѣхи. Отъ Пловдивъ, отъ Търново, отъ вреаъ по вънъ писмата го казуватъ, трѣбува

да го исповѣдаме; отъ друга страна високото православно духовенство разгледва отстъпки, които, като отдамечаватъ даже сѣка мисль за българска черкова, видятъ ни са да са ограничаватъ да търсятъ днесъ нѣколко попови които да знаятъ тоя языкъ за да ги проводятъ по епархїити, които искатъ да са моятъ по языкътъ си

Най послѣ въпросътъ за единството и за независимостта на българското духовенство днесъ са подържа, дѣта са защо, отъ сѣщити тѣя вліяния които, има нѣколко медѣли, боряха са противъ постыжкы на сѣщити по главци Българи—посыпки, направени за сѣщата цѣль.

Прочее това е една криза, прѣзъ която Българити преминаватъ. Цѣка тая криза си приеже разумно и тихо. Ако она които още са надѣватъ иматъ все надежда, нѣка не са залавятъ въ борбата нити чрезъ вѣрата си която е небутилата, нити пакъ чрезъ достоинството си, нити биламъ чрезъ едно любочестіе, за да могатъ безъ мѣка да послѣдуватъ движеніето на тѣхптити си едновѣрници и да иматъ едно религіозно освобожденіе почти цѣлно, безъ да могатъ да иматъ едно самодѣлавно освобожденіе.

И нека добръ знаятъ, че въ противенъ случай, една малка черквица отъ нѣколко стотини души не ще да бѣде която ще може да дречи на тѣхната преобразована Българска черкова.

Както единити тѣй и другити видятъ, и това не може да са откаже, да са сѣщо рѣшени едни и други да излѣзатъ отъ пазухата на источната патріаршеска черкова.

Прочее нѣка иматъ и тая свръска за по много въ тая обща рѣшимостъ, която са прилѣпватъ до тѣхнитѣ духъ за народностъ и нѣка оставатъ Божїята промисль да прави

Балъ капанъ 1861 януаря 17.

Г-не Редакторе

Прочетохъ единъ видъ *капана* протестация, подписана ушъ отъ 219 лица

и запечатана съ 15 (1) оставаши-ски *мехура*, която бѣше ся заменила съ *олуевити ханове* въ Ц В; 3-й брой. Дѣйствието което тя ми произведе е да ся смѣя.

Такава мѣдруванія съъ глупости не заслужаватъ вниманіето ми; нѣ да не остане криво на *православнитѣ* вѣстникъ, азъ ще ся потруда да поема перото и като му спровергая отъ единъ и половина редъ *замечаніе* съ което обзѣща протестацията, ще пресея протестацията и ще яда на пощеніе на *авторъ-тъ* на тая протестация.

Да почнемъ отъ вѣнецъ-тъ на стѣпъ-тъ на православїето.

« Съ *благодареніе* *въмѣстязаме* *догмото* *исповѣданіе* на *нашити чисти Боларе*; *отъ* *него* *нека* *разумяватъ* *напѣстани* *че* *богатити* *сж* *хора* *съ* *характеръ* *и* *съ* *въра* *здрави* ».

Онова което разумяватъ напѣстани отъ него, Господине православни редакторе, е че, почти тѣя 219 болгаре и 15-оста *башии*, сж *человѣци* безъ *характеръ* и безъ *въра*, *человѣци* които отъ *въскресеніе* до днѣсъ три пѣти си *промѣняватъ* *вѣрата*: *веднашъ*, *като* *ся* *отрекоха* *отъ* *схизматическитѣ* *и* *незаконнитѣ* *патрици* *и* *станаха* *башибузуци*; *дванадѣ*, *като* *излѣзоха* *изъ* *баши бозуклукъ-тъ* *и* *влѣзоха* *въ* *сбѣ-тіята* *на* *истинната* *миѣка* *црква*; *трипѣ*, *като* *зарязватъ* *майкаси* *и* *ся* *подписватъ* *пакъ* *на* *башибозукитѣ* *корпусъ*.

Ако надѣрвашъ това което ти казвамъ, забочи си мола, за въ минута очилата си и прочити какво дума протестацията.

« *Кой* *е* *този* *отъ* *насъ* *който* *да* *отиди* *да* *си* *промѣни* *святѣтъ* *православно-взточна* *(!)* *въра* *на* *напѣстани* *изуитска*, *ако* *има* *колко* *годѣ* *свѣтъ* *въ* *душата* *си* *и* *страхъ* *отъ* *Бога* », *което* *иска* *да* *каже* *че* *тѣ* *си* *непромѣнятъ* *вѣрата*, *нито* *пакъ* *ще* *си* *промѣнятъ*. *Нѣ* *о* *несчастіе* *!* *безъ* *да*

(1) Всичкити *оставаши* *сж* *5 души*, *като* *извадихъ* *турцити* *и* *арменити*. *Съчинителъ-атъ* *на* *капана* *сж* *тѣ* *протестация* *ся* *е* *довольно* *познудвалъ* *отъ* *умноженіето* *за* *да* *економиса* *цѣлото* *на* *три*.

пониятъ поне една минута, това което-
думатъ малко ни ся мипува и ето ги
че казватъ: «..... лесно ся склонихме
и измахихме да променимъ впратаси»

Разумели сега, Г. Слънчишко, че за да
овенчешъ съ приличностъ *протеста-
ціята*, трѣбаше даречешъ така «Съ
жялостъ вмѣстяваме долното испо-
вѣдане на 219 души съ 15 мезуря;
отъ него нека проумѣятъ *налицими*
че всички Бълари не сж човеци безъ
характеръ; нз като народъ *намирамъ*
сж зѡ пощлика и втъхъ»

Да минимъ сега на протестаціята.

Нѣа, думатъ, станахме *жертва на*
една *тѣсна измамъ* и си дадохме по-
дписи ти за една работа отъ кояго пра-
ведно винаги сми ся оттеглявали и от-
върпшамъ..

Когато сте ся оттеглявали и отвър-
пшали защо, ще вы попитамъ, си дадо-
хти подписити? «Защото, отговарятъ
въ протестаціята, *вы ны изгяхте че*
чорбаджѣити и владѣити ся подпи-
сали да станатъ Унїати и ний сж по-
дписали, а сега като ся научихме
че не сж ся подписали, ние ся отказы-
ваме.

Истепали е така? нека видимъ. Вие
не стѣ ли си налили потисити на съ-
дующето изложение?

«Ны долопотисащити, чясть отъ о-
битающити въ цариградъ Бълари,
царскы одждошѣвци и мастори
сж хаме та решихме вече съгласно
да приедемъ унїатъ З. Р. Ц.,
която да възобнови цародната, като-
лическа и независима Іерархїя, ко-
ето и въ стари врѣмена е правила,
безъ да стане измѣненіе въ догмити
ны, обичаити ны и обрядитици. Прочее
молимъ нашето священство, да приеме
товарътъ да направи Унїа съ реченна
та Цръква каго сж повожда по го-
реизложението нацрътане, и за по
голѣма твърдостъ ние му приврждиме
това пѣломощіе, подписано свое ръ-
чно и запечатано съ собственити
ни печати.

Ваши духовни чада и най въ-
Царю С. А. М. поддапници.

(Слѣдватъ 5 остабашиски печати и
около 800 подписа.)

Нужда ли е да слушаме сега че
не по тая *пѣломощіе* причина тѣ ся не-
подписвали и отричали, когато подпи-
ситъ нмъ лежатъ подъ едно твърде
кратко, ясно и точно изложение, което
е писано на Български языкъ, а не
кѣвезски или арабски, което сто пѣ-
ти сж прочели и разбрали? Право-
сѣдіе не иска да знае какъ сж ся
подписали, нъ тѣхни ли сж подписити
свършено.

Сега нека поситимъ Авторътъ.

Протестаціята е *калпавъ*. Да си
истъквава. Тя е направена, както ся
научяваме, отъ сжщити хамбарліи, съ
посрѣдничеството на единъ жаркъ *чо-
рбаджиски клиентъ*, на име Г. Д.
Х. Н. познатъ въ балъ—капанъ и
подъ име *хлѣпе рѣзо-хѣтѣ*; Сѣбралъ
Подписи на бѣла книга; занесалъ ги
на православнїятъ Отецъ Бурмовъ и
го задѣжилъ да направи протестація-
та, като му казалъ че може да напа-
дне именно мене и свършено певни-
нїятъ въ тая работа Г. Русовъ, по
нѣкоя си *глушава причина*.

Въ истенна ние неможимъ да отка-
жимъ както и много други, че ако
мозакътъ на Д. Х. Н. бѣше съразме-
ренъ съ главата му, щеше да бжде
тѣний. Нъ природа неблагодарна!

Да дадемъ картина на тоя человекъ
и да свршчимъ за сега.

— «Человекъ по фанатикъ въ е-
гоизмътъ си отъ единъ вѣтъхъ енич-
аренъ; человекъ който сѣбаря за.....
цѣли домохаджъ: человекъ който тича
подиръ тыщесхавіето, като дѣте по-
диръ пеперудка, и което винаги му
избѣгва: умира ако го не сжстигне и
въздашки безъ отишеніе испуца за-
щото и задъ гробътъ него желае...

До аистъ да нѣмъ още двѣ думи
врѣхъ богословскыте редовци въ про-
тестаціята, основани на Бурмовата и-
сторїа и Богословія, кождо въ точно-
стити си не сж колкото работилъ на
една врачка.

Вашъ Прїятель

Д. Т. Бъркаловъ.

ИЗГЛЕДЪ НА БЪЛГАР- СКИ-ТИ РАБОТИ

ЦАРИГРАДЪ януарїа 18-30 1861

Изобилїето на матерїити ни не ни позво-
ли до сега да опровергаемъ лжжити и набежда-
нїята отъ които е поставено платното на три-
ти броеве отъ Караказанскїятъ органъ:
по сжщата причина, нїй не можихми да рас-
членими допискити си отъ вѣтъ. Нека зафа-
ниме отъ православнїятъ вѣстникъ.

Слѣнїятъ органъ на караказанската поли-
тика си е въобразилъ белкитъ че нїй сме
го оставили въ мръчинити на забравата, нъ то
ся лжже: нїй никоги не ще небрежнїе длж-
ностъ та си да му давали отъ време на вре-
ме по единъ устенъ и заувѣреніе на наша-
та вѣрностъ, ние идимъ днесъ да му каже-
ме нашето д о б р у т р о .

Като ся отправя въ 1-їй брой нѣмъ чита-
телитици, Ц. В. казва; «Ц. Вѣстникъ е би-
лъ отъ началото некриненъ прїятель на чита-
телитѣ, никоги отъ предѣлїте си не е изле-
зълъ, нїто нѣкого лично е докачилъ....»

«Нїто нѣкого лично е докачилъ» и заувѣ-
реніе на тоя караказанското мекерѣ нъ 3-їи
брѣй на вѣстникътъ си казва:.... «Бѣднїй
тойзи попъ Тодоръ, призовавъ ся, както ся
научявами, нагости отъ свой единъ сѣбратъ
напишашки кадугеръ, но не ся благодарилъ
отъ гостолубїето му, по упиталъ ся още
и да го обере; послѣдствїю убо на тоя
злѣдѣніе горїїй новъ вѣроотступникъ ся е
предалъ на полиція та и сега въ голѣмото
запѣе стоп затворенъ на покаяніе Божїе.
Бѣднїй!.....» Ето едно доказателство
че Р. на Ц. В. нѣкого лично не докаче.

Дѣйствиетелно сж кой цѣлъ той набеждава
тоя свѣщенникъ че е образъ единъ отъ са-
ратїята си и че, послѣдствїе на тая
кражба, ся фърлилъ въ тъмница? Да ли го е
сторилъ тоя за да ся покори на господари-
ти си които не приставатъ съ интригити си
да ся мжчатъ да скрепятъ бжгарското дви-
женіе? Въ члѣстъ когато тая безосновна
повина ся печаташи, ние вїляхми лично на
Б. Ч. въ Галата лицето което е станало
жертва на тая черна клевета, на тая дерз-
ка лжжа. Прочее нїй обивяваме че Попъ
Тодоръ не е билъ на угошеніе, не е обра-
къ никого, и не е въ тъмница. Оставимъ
сега реченїятъ свѣщенникъ да иска удовле-
творенїе отъ Р. на караказанскити нїгере-
си. Сѣшното е ако распространителятъ на
лжжити иди на подпїята на покаяніе бжжїе
на мѣсто горїїятъ свѣщенникъ.

Ние на познавахме до сега гленисти сношения Г. на Екзархоша съ правителството което го побудило да наче пакъ изпаването на вѣстникътъ си и съ блага надежда го усърчило че не слѣдъ много щѣтъ благодарително да ся награди. Добрѣ стана че ни предизвѣсти за да си зинами мѣрките за напредъ и да знаимъ кога говоримъ за него, че ние нимае да правимъ съ единъ пріятель на турското правителство.

На истина да ли Г. Екзархъ е пріятель съ нѣкое правителство? Да, въ основата думити му сѣ истински. Нѣ за да бѣдемъ съ всемъ истиненъ, нѣ трѣба да кажемъ: на мѣсто Султанътъ, турн Царятъ; на мѣсто Везирятъ, турн Посланикътъ на Царятъ; на мѣсто В. Порта, турн Гръцката Патриарха за да имамъ една идея за пріятелското сношение на Г. Екзархоша съ правителството.

Колкото за наградата: една дѣжа, една рубла или единъ полъ.

Едно откритіе! Кое? Ц. В. каза една истина. Нѣ благодаримъ на нашия събрать (въ такъвъ случай само му даваме това название) за тая сѣблостъ и го молимъ да не ся стѣнява, въ тоя случай само, за искренности на наши думи. Коя е прочее тая истина? Ето я; нѣ привождаме дума по дума: ... Патриархътъ, както ся увѣряваме; чека и онъ отъ свся страна Българитѣ да отидатъ да му ся представятъ, да му цѣлуватъ Рука, да го познаятъ за Патриархъ та тогдѣ той да опредѣли тая комисія ...

Като ся връща връзъ комисіята св. Р. на Ц. В. ся изразява така въ 3-й брой: ... Нѣ безъ съмнѣніе треба да ся надѣеме на скоро комисія да ся опредѣли, за да разгледа тойзи въпросъ и го рѣши съ начинъ щото царското правителство, Патриаршіята и Българити едноравно удовлетворени да останатъ. Ха! тѣй кажи, а не да си давашъ зоръ да викашъ Българска Иерархія! Тешко ти на умътъ, Екзархоше! Тебѣ ти са струва че на дѣца приказувашъ.

Инаистина такава една сѣблостъ сѣмти духовети: тая сѣблостъ стана скѣпа на чорбаджити които крѣяха отъ народътъ истинскія отвѣтъ на правителството относително на нашия въпросъ, размѣ Г. Патриархъ който мисли че Българскія народъ по Екзарховити кола се носи и би едно доказателство повече на наши думи когато сто пѣти го казахме: Чорбаджити не сѣ искрени; тѣ друго вършатъ а друго пишатъ по вѣнъ. Прочее България, която всякоги дѣжи изначало, а най послѣ събитіята дохождатъ да потвърдяватъ истинността на нейнитѣ увѣрженія, дѣжа ли каза България казуване нѣ, когато тя казваше въ всякъ единъ отъ дѣстовети си: не вървайте тѣ

чорбаджии; тѣ имъ сѣ казали отъ Портата да идатъ да цѣлуватъ ръка на Г. Патриархъ, а тѣ дѣжати народътъ по вѣнъ въ писмата си, като имъ казватъ: чѣкайте, днесъ утрѣ Портата ще рѣши въпросътъ; вървете, постоянно?

За да кажемъ право, Г. Екзархъ е разнисканъ грѣзъ зинти сѣдствія които исповѣданіето за тая истина щѣше да произведе между народътъ; но като патришки органъ. той трѣбаше да сѣдува инструкциити на своятъ Свѣтець.

Г. Екзархъ ще ся разсѣрап белкии че го оставаме толкова скоро, но нѣ го увѣряваме че пакъ ще имаме честь да поговоримъ съ него. Сега време е вече да дѣмъ мѣсто на допискити си; Ц. В. не ще изгуби нищо като почине.

— Една дописка отъ Самоковъ ни забелизва доброто впечатлѣние произведено отъ пошнитѣ на « дѣйствието кое ся извърши въ Цариградъ отъ искрениитѣ ни доброжелатели на народността за нареждането на Българската Иерархія. По новогодиина разговорътъ имамъ за предметъ българскія въпросъ. Гръкоманити въ тоя градъ ся радвали за дѣто Г. Патриарха щѣла да имъ проводи за пастиръ Шарона, довчански епископъ; нѣ гражданти не били никакъ разположени да го прѣматъ, като казали « и св. Василия да ни ся прати отъ Гръчка страна нѣма да го прѣмемъ. »

Такава една сѣблостъ сѣняваме ся да угоди на нашия събрать.

Дописката ни извѣстява най послѣ злощастната смъртъ на единъ попъ отъ село Бистрица който по времето на общото отворѣніе отъ Дели-Матея обличалъ тоя фанариотинъ въ селски дрехи за да го укрий отъ яростта на стадото му. Тоя попъ за награда на благодарителното си дѣло, прилага дописката, раскъсалъ ся отъ вѣлцити.

Размѣдете отъ кой родъ е сѣжеленіето което Самоковцити сѣ усетили въ сърцата си прѣдъ една такава трагически смъртъ.

— Дописката ни отъ Хасковю, 3 януу., ся плачи отъ многото челоуколюбие на единъ попъ които безъ да дава никакво внимание на състояніето на всякъ членъ отъ стадото си земаатъ онова което му ся щѣло. И какъ да не злоупотребяватъ пасомити си, когато сиромасни попови ся съблѣчатъ до риза отъ фенерскити владиди прѣдъ да прѣматъ свѣщенническыя чипъ?

Желателно би било нашити попови Българе да не злоупотребяватъ до толкова сиромасите за да не даватъ случай да си плачатъ

всякъ дѣнь отъ тѣхъ. Веднѣжъ иерархіята ни установлена, духовенството ни наредено, нѣ ся надѣваме че тѣ свѣщенници ще ся стараятъ повече за душити на стадото си отъ колкото за кисѣти ятъ.

— Чорбаджии и владиди, ето дѣти голѣми думи на миналата година. Съ издѣжуваніето на годината, нѣ мислехми и дѣла тѣ думи ще издѣжнатъ; нѣ корреспондентити ни зафѣчатъ пакъ отъ тамъ. Една дописка отъ Търново, 3 янууаря, ни разсѣзва за едно приключеніе ставало въ Лесковича. Въ това село сѣществували дѣ парти, чорбаджиска или богатска и народна или сиромашка. Причината на разликата на дѣти тѣ парти, толкова вредителни за бѣдното село, била упорното отназване на чорбаджити, отъ войната насамъ, да дадѣтъ смѣтка на селянитѣ. Тѣ послѣднитѣ насилни издѣжнѣти и, по сѣдствіе на това насилствіе, чорбаджити, предводни отъ Архичорбаджи-башията си Хаджи Айма, дади сѣдѣтъ арзухалъ на Търновскія управителъ въ когото тѣ клеветели невинити селяни като немирници, бѣркаджии и други подобни клевети.

По сѣдствіе на тая жалба, пашата затворилъ по първитѣ отъ селянитѣ а именно Никола Шаранковъ, Димитър Джаковъ, двама още и двама свѣщенници, попъ хаджи Христа и попъ Никола, и като разгѣдѣлъ жалбата на селянитѣ противъ Хаджи Айма и другити отъ чорбаджити, пусналъ затворенити и проводилъ градскія Маѣисе на зѣрж да разгѣда смѣтчин на тѣ чорбаджии за да ся даде правди на невинити.

Двамата свѣщенници ся пратили отъ пашата на митрополіята въ затворъ, и Григоръ ся зарадвалъ че ще може да си отмѣсти връзъ тѣ попови които били отказали да и даватъ вѣстити му емпатикътъ му ...; нѣ около 150 селяни които сѣдружили тѣ свѣщенници до митрополіята отказали да придадѣтъ пастарити си на отмѣщеніето на фанариотинъ.

— Нашиятъ корреспондентинъ отъ Габрово ни извѣстява за пристиганіето въ тоя градъ на каймаканинъ имъ Н. П. свѣкалъ по първитѣ и сѣдѣзъ нѣколко свѣти, той ся попиталъ защо не сѣ платили на Григора правдинти му. Селянитѣ като не ся отговорили, Н. П. имъ строго зарѣчилъ да платятъ на пастиратъ си онова което имъ иска.

Друга една дописка отъ сѣмѣятъ градъ, 27 10-врія и една трета, 3 янууаря ни описватъ доброто впечатлѣние направено вѣдѣховети отъ постѣпката на Ц-скити Българе като

отъ една страна, казва нашитъ кореспондентъ, гражданити гадатъ че Ц-скиити чорбаджии ги лъжатъ и отъ друга страна каймакамиитъ ги насилва да се покорятъ на Григора, тѣ сж рѣшени да последуватъ примѣрътъ на тѣхнити събратия въ Цариградъ; тѣ сж готови още, прилага дописката, и въра да пазвѣятъ нѣ на Гръцкіятъ патрикъ ся непокоряватъ. Нѣ въ това бишабозушко положение не можемъ да стоимъ, не заборава да каже смѣната дописка, за това трѣба да ся рѣшимъ на едно цѣшо.

— Въ Русе новината на възобновленіето на нашата Іерархія произведа смѣното впечатление. Стари и млади ся крѣстаха, казва дописката ни отъ 28 10-врія, благославяха и благодаряха Бога че ся отървахми отъ фанариотити кръвопійци. Г. Силесій, епископъ грѣкъ въ тоя градъ удивленъ да чува разни рикове да ся раздаватъ въ градѣтъ отъ млади, попитахъ предметъ на общата радостъ съ тѣя думи: ти ние авто да зисей вулгаріе ке уние? Любопитството му удовлетворено, свѣдѣхъ повторилъ и попитахъ ако Русацити ще пріематъ унијага, « Мы сме Българи, било му отговорено, какъ можемъ да ся раздѣлимъ отъ единородности си ». На тѣкъвъ единъ непадеши отговоръ, фанариотинитъ си затегнахъ брадата и замалчяхъ.

Дописката свършва съ тѣя думи: « Чяками, сега Г-да Търновци да си зематъ Митрополитѣтъ отъ Възобновленіята ни Іерархія и мы да си поискамы Епископъ..... »

— Впечатленіето въ Самоковъ не е помалко отъ другити мѣста. Дописката ни, която е отъ нова година, описва добрити расположения на жителити въ тоя градъ къмъ Уніята. Когато ние видимъ печатѣтъ на Іерархическото, казва тая дописка, печать който потвърждава Іерархіята ни, ние ше ся отнесемъ до приличното мѣсто за да искаме единъ пастиръ.

По дохо допискиитъ ни съобщава злото впечатление причинено отъ една кореспонденція отъ Софія вѣстена въ нашитъ Вѣстникъ. Допискиитъ опровергава тая дописка и казва: намъ ни трѣбѣ пастиръ, искаме единъ и ше си земемъ; ако Софія има нужда отъ пастиръ нека иска за себеси и да не ся меси въ работити на Самоковци, Дунавци и Шаркювлій.

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА БЪЛГАРІЯ

Сливенъ 6 Декември 1860.

Господине Редакторе на В. Българія

Нека додѣ пакъ да ви прикажѣмъ нѣщо чко отъ нашиа Сливенъ.

Той отъ кадѣ Търговинитъ е отслабналъ. много хорица поиспаднаха, а сиромаситъ едваиъ искаватъ хлѣба; за туй и има много запрени въ томицитъ за боряиъ!

Училищата не сж въ толкозъ добро състояние, не отъ друго, но само отъ неспогласіе то на сливненцитъ и клуцухорцитъ! отъ тѣхъ яма нѣкои, които нещатъ да се видятъ. Учителитъ си изпълнятъ длъжности тѣ, но трѣба имъ още единъ учителъ или да са соединятъ Сливненскитъ училища съ клуцухорскитъ и тогасъ са помага на работата. Мѣля са за таквозъ едно добро, ама да видимъ кой ше го развали.

Въ околнитъ села имамъ сега и Черкесе и татари. Съ жалостъ научавамъ са чѣ убива нѣкого татарица, богатъ и наранилъ тешко момичета му злодѣйци кѣто юше не сж издирани.

Ониа недѣля доде куруча голѣмъ (содѣтъ отъ Асенскіа боасъ) на моста бѣше свършенъ и сичкиятъ благославихъ опогозъ който първи стаа причина да са зафане лѣса правн.

Първо отъ г. Доброплоднаго, второ отъ уч. констандина предложено а трето отъ неколко млади распачени гуди са въ-дѣйствіе и тукъ едно Читалище на коего съдѣствіа та ше ни покажатъ, колко сж доброжелатели членове тѣ му.

Днесъ стана сборъ на черковата въ клуцухоръ но не толкозъ тържественно защото сливненскитъ бакали са отдѣлихъ и си правихъ пентеартото (както казватъ тукъ) въ Сливн. Черкова.

Вчера бѣше денъ на рожденіею и на името на господина Доброплоднаго на когото градоначалникъ и много други граждани и гражданки ходихъ да му честитатъ денъ, и младѣтъ му не вѣстѣ, който строго са виждаше чѣ почита народнитъ обичай и ако да бѣше Европейскы облеченъ и лѣжи като цыганинъ, ози дописникъ, който бѣше казалъ чѣ това съпружество не станало по волята на Чорбаджитъ който не сж толкозъ глупавъ, като него дописникъ, на когото и вѣе казахте потребнитъ и който глупи и най свититъ нѣща между чловѣцитъ!! Ученицитъ таже отъ мѣжикитъ и женскитъ училища отдѣлно честитиха празника на г. Доброплоднаго съ много-лѣтни слова и нѣсна на които той подари благодарни книжки.

Въ клуцухоръ се направи до куруча едно великолѣпно кавене, кое то, думатъ да преобърнатъ на казино.

Вшето ни е тѣжъ година ефтино, 6 — 7 гроша мѣрата, (16 оки). А свинитъ май десатъ. Жито на пазаря кѣлото се дава до 40—45 гроша. (48. оки) За бакалскитъ и други сто-ны гудиса добъръ паркъ отъ каймакамица.

Друго за сега любопитно немамъ, писамъ ви до пятн.

С. Н. 19 сѣчггг. Вчера се отвори Читалището и мако отъ членовегъ му го посетихъ; защото такъвъ си силенъ въгертъ съ ситѣ имаше дѣто събори позрива на Чршната, свали хора отъ моста доло и ги на-рапи, керимиди падахъ отъ кѣщата и проч.

Днесъ се откри една българска харсѣшка компания тукъ отъ 12 души, които бѣхъ отишли да бастисѣтъ одного отъ първитъ Огомани, Али Ефенди, и ги уловихъ сичкиятъ, тамъ като си бѣхъ подѣлихъ плѣчкѣтъ! ятакъ имъ билъ нѣкой хаджи Никола кебеджия, когото съ сичкиятъ харсѣшникичани съ плѣчкѣтеси съеъ телладитъ прекараха днесъ презъ чаршията и венчкѣтъ ги плюха; сетне ги запряхъ, вситъ граждани се ускарбихъ на таквози едно появленіе, и иска строго да се накажатъ.

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ

Въ Австрія партіята на благородити види ся да ся е раскаяла за положеніето коего е взела въ свѣтътъ на имперіята и за съдѣствіага които произлѣзоха. Много събрания станали въ Виена и нагѣватъ ся че едно голѣмо промѣненіе ше съедини тѣя благородни съ интересити на народѣтъ.

Австрійската Газета извѣстѣва че Русія обявила изново въ Пари съ рѣшеніето си че не ше припознай, въ никой случай, блокюзѣтъ на Гаега. Неаполскитъ царъ пратилъ до австрійскитъ Императоръ едно саморѣчино писмо въ което му обявлява какъ ше стои твърдѣ въ рѣшеніето си да ся противи до най крайната нужда.

—Мониторътъ извѣстѣва официално че Сенатътъ и Законодателното Тѣло цѣли да са свикатъ на 4 февруаря (и. к.).

—Францускіятъ министръ на външнитъ работи съобщилъ на руското

посолство въ Парисъ че правителството ще свика ескадрата и отъ Гаета като му казалъ че ако тая ескадра продължи да стои още прѣдъ Гаета, тожа стоене, на мѣсто да бѣде едно покровителство, ще стави една интервенція въ италійскити работи, интервенція която нито Франция, нито Англия приематъ за никоя чуждестранна ескадра.

— Викторъ Емануилъ издалъ една прокламация къмъ жителити на наполеоновскити области. Слѣдъ като казува че работити го принуждаватъ да сѣ отдѣли отъ тяхъ, той ги капи да иматъ същото довѣреніе у князь де Кариньявъ както у него, и по надоло прилага: «Додѣ чакамъ вашити представители въ Парламентътъ улеснете чрезъ вашето съгласіе и вашата политическа мѣдростъ дѣлото на единството което тѣ ся готвятъ да изпълнятъ.»

— Контъ де Трапани, партизанинъ на Неаполскіятъ Царь, разбунтувалъ Абрузити. Сардинското правителство проводило въ тѣхъ области Г. Г. Боттеро и Казалисъ: тѣ имали заповѣдъ да направятъ единъ подробень рапортъ за състояніето на тѣхъ области и въ нужно врѣмѣ да го дадатъ правителството. Една частъ отъ войскити които бѣха въ Неаполъ и въ Капу си пратили въ Абрузити. Двата комисари имали на раположеніето си 10,000 души; въ уничтоженіето на разбойничити щѣло да стане твърдъ трудно по причина на мѣстото.

— Русія и Испанія обявили какъ пощятъ да оставятъ кораби си въ Гаета слѣдъ отиваніето на французската ескадра.

— Една депеша отъ Берлинъ, 3 извѣстѣва че Г. де Шлайницъ ся извѣстѣлъ за отиваніето на французската ескадра отъ Гаета.

— Отъ същата дата Вѣстникъ *La Patrie* казва че гарнизонити на Малта и Корфу ся удвоили и английската флота въ Средиземното Море ся умножила.

Съкакви нѣща и Новини

— Слѣдватъ ни слѣдующето:

Въ вторъ брой на Ш. Вѣстникъ отъ 7. Януаріа 1864, Г. А. Ексархъ освѣн

хаповети си олуеви показва ни и едно средство твърдъ е полезно за изпробиваніето на нравкити

» Подъ заглавіе » Г-не, издателю на Цариградскія тѣ православенъ и полезенъ за народатъ ни Вѣстникъ, явява ся:

» Испитай на дѣло: земи една окажито и го смѣли въ недѣленъ день, и посипи отъ това брашно некое нравило на нравки, и иди на другиятъ день тѣхъ погледай, ще видѣши че сичкити нравки оставили нравилото и ся преселили на друго мѣсто. » — Ти невѣрниче Цанковъ, пакъ ще ли кажешъ: Ексархопова глупость? То не е възможно; то е противно на естеството, а като естеството е отъ бога, то е противно и на Бога. — Г. Ексархъ, Господине, испита това средство съ което ся и отърва отъ нравкити съ които жижатъ му бѣше пълна тѣй ли? Вѣрвамъ го и азъ, защото отъ Г. Ексархоповата воденица (той купи една воденица преди година въ Цариградъ, отъ която за къръ има паспалтъ и) не може да излизе освѣнъ отровно брашно, отъ което не само нравкити но и самити чловѣци бѣгатъ. — Но треба ли да го е грижа? Ако воденицата не му принося нищо или само паспалъ, то да живей каракизанската иегова воденица, която зафати пакъ да ся върти и отъ която болъ болъ ся храни. Колкото за брашното му отъ воденицата, тому служикити го нападатъ нравкити, или когито нѣкой му понеска за тая нужда. За това който има потреба за да се утърве отъ тѣхъ гадинки, нека ся отнесе до редактора на православниятъ вѣстникъ.

Азъ отидохъ по далекъ въ опитатъ на това брашно: отъ мишки юре викахъ и зато посипахъ — слава богу отървахъ ся; отъ това заключамъ че може да бѣде нужно за сякакви гадове. Този, опитъ го оставямъ на нашите Българи въ България да го опитатъ и възъ владѣ тѣ. Съ деветнадесатиятъ вѣкъ да ся яви такова едно чудотворно нѣщо е голѣма отъ истинна глупость!

— Императорското Правителство вѣдѣло на Свѣтътъ за Сърбовицето ся занимава съ проектъ за законъ приготвѣнъ вѣтъ патентити. Слѣдъ като ся разгледа тоя проектъ, славъ особень рапортъ ще ся даде на в. Порга отъ Свѣтътъ на Сърбовицето.

— Вѣстникъ *La Patrie* обнародва слѣдующето:

«Една депеша отъ Тулоуъ ни научава че де ла Ронсиръ, капитанъ на корабъ *Дьо Нури* и командантъ на вѣсточното морско-

отдѣленіе, тръгнахъ близъ на 12 вѣтъ, вапорътъ *Дьо Роланъ*, за да иди въ Пирея.

» Едно голѣмо число вѣстници отъ области потвърдяватъ че вѣщаніето на Г. де ла Ронсиръ въ главното мѣсто на своего морско отдѣленіе ся е причинило отъ разбѣжаното положеніе въ което ся нахѣрва въ тоя чясъ грѣция на която жителити искатъ да зематъ участіе въ общото движеніе което, спорѣтъ тѣхъ, щѣло да ся случи на пролѣтъ

» Тая новина е съвсемъ лъжлива. Г. де ла Ронсиръ, призованъ въ Парисъ, вѣща ся въ Пирея за да довърши опредѣленото време на своего упражненіе. Колкото за положеніето на грѣция, нѣй формалити свѣдѣнія доказватъ че еленското правителство, подкрепено отъ главната чястъ на народтъ, въ приключенія които могатъ да ся случатъ, най съвършенната неутралногъ.

» Въспламенената партія показва само чувства противоположни на тая политика, нѣ тая партія е толкова малочисленна и толкова слаба щото тя не може да има никакво дѣйствиѣ вѣтъ рѣшенія на грѣцкото правителство.

— Занимаватъ ся сега на царската фабрика на Гопхането да лейтъ бѣколко топови съ черти вѣтъ модели които додоха прѣдъ малко отъ Европа, и увѣрватъ че на фабриката за оружѣ на Зейтунъ — Буриу зафанади да правятъ карабини. Формата на тѣхъ нови оружѣ ще ся промѣни, казватъ; за да ги направятъ по лѣпки.

(Левандъ Хералдъ)

— Писма отъ Бѣградъ извѣстѣватъ че Г. Филиповичъ който управявалъ до нинѣ департаментъ на справедливостта нанекувалъ ся управителъ на общото поученіе. Казватъ че сѣрбското правителство ся готвило да угоди на ланцини. До днесъ олія които плащатъ данѣкъ въ Сѣрбія, около 200,000 души плащали само единъ данѣкъ около 5 талера за човѣка, и освѣнъ 3 0/0 гюпрюкъ другъ никаквъ данѣкъ нѣмали. Два нови вѣстници щѣли на близо да ся издаватъ въ Бѣградъ; единътъ щѣлъ да ся занимава исклучително за търговія, а другиятъ за политика и за литература.

Писматъ отъ Ибраима до Ж. де К.: «Дунавъ непереставѣ да вози лѣдове нѣ температура е толкова неправилна щото не можемъ ви увѣри ако щѣ замръзне. Завчера презъ ноцъ та имаме 20 града студъ, тая сутринъ имаме 4 града надъ нулата; това е отъ вѣтрѣтъ който извѣднѣхъ ся възви къмъ Югъ.,»

Габрово 3-й Януаріе 1861

Господине Редакторе!

Послѣдната тѣзи поща като знаехме че ще ни донесе по важни нѣкои новини за приключеніето на народната ни работа отъ градътъ ви споредъ вашето обѣщаніе чрезъ претурката ви отъ заминалата 7-ца, я чакахме и уживахме съ едноглаголю не гърпеніе. Пощата ако и да достигна твърде късно, едвамъ на трети часа отъ полунощъ, любопытството обаче на читателити, нито полунощта може да го въспре. И въ сѣщата нея пощъ ся разнесоха листови на Вѣстникътъ ви, които ся читяха съ една, чрезмѣрна жаждасть и приповтареха отъ секиго. Съ сѣщата нея (поща) прияхме и отъ чорбаджійскитѣ Протестъ, доста единъ голѣмъ снопъ въ който имаше отъ 30-тъ и повече листа, отъ които нѣмъ слѣтиха и по два нѣкого и по три!

Колкото за подробностити съобщени въ вашитѣ листъ за приключеніето въ градътъ ви съ религіознитѣ нашъ въпросъ) токо рѣчи чи бѣхми почти пригответи като предварително ни бѣхме извѣстили за тѣхъ. Нѣ колко то за чорбаджійскитѣ този протестъ какво да кажемъ?! — въистинна удивително ни ся видѣ и доста нѣмъ стресна! — Дѣйствително като всѣко едно нещо нечаянно.

И какъ да не бѣде тѣй? — Когато нѣмъ ся надѣвахме отъ толкова време на тѣхъ, като нѣкогашъ Еврейти на Мойсея да ни ся явятъ съ скрижали на нѣкой спасителенъ заветъ а тѣ ни ся ужалчиха пакъ, съ важно извѣстіе ли, протестъ ли да го наречемъ? умътъ ни не стига! — по добре единъ « Чорбаджійски Манифестъ » да го речемъ — съ заглавіе: « Панищанка святокрадна Измама », съ едри крачастни слова написано... Отъ заглавіето му и безъ да го четемъ доста ни бѣше да разумѣмъ, и рѣкохмъ ето пакъ написаниги побъркаха нещо, и Гръшнитѣ Цацковъ пакъ ще яде Лубутатъ.

Дѣйствително какво друго нещо опредѣлително намираме въ него, освѣнъ чорбаджество, — чорбаджійски изразенія, та нападанія, ниски покрусваніята, клевети и проч... — неща на нисакъ единъ Характеръ; и едни повторенія, на постоянство и на една гола надѣжда. Вниманіето ни трѣбваше да го пригледатъ сега повече одлисити. Дѣйствително, като ги приброихме и тѣхъ, не намѣрихме освѣнъ тако речениити въ вашитѣ листъ Че-, тири петь чорбаджій съ чирацити имъ и нѣколко мекерета — нещо, което ни даде първото съмненіе. Понеже отъ толкова други многочисленъ българоки народъ въ градътъ ви и отъ толко други извѣстни намъ независими лица не сѣществуваха тамъ никой.

Е! и какво искатъ да ни кажатъ сега тѣзи достопочтени чорбаджій чираци и мекерета?! — да постоянствувате че иматъ твърда надѣжда и проч... и че сѣединенити съ челоуци беззаконни, безсѣвѣстни, безъ Характеръ. Съ една рѣчь извѣяни и чапкани, (както частно ги назоваватъ, и хора недостойни за вѣрваніе и проч... и тѣ ся само 100 или 150 души. — Добро. Нѣ съ това само удовлетворявали ся жаждата която има народътъ да си добіе похитеното?! и още ще ли могатъ да нѣувѣрятъ за това което го казватъ тѣ? — Съмнѣвами ся, защото тѣхнитѣ постѣпки и работи доста ся нѣмъ изневѣрили, к то и сегашнитѣ имъ слѣдватъ да нѣмъ изневѣрватъ.. Колкото за сѣединенити че биле 100, или 150 души и незнаемъ какви Хора, то си е вече явно лѣжа, защото челоуци които си пристигнаха тези дни отъ градътъ ви потвърдяватъ точноста на вашето казаніе. Разумѣва ся тука че тѣхна Милость Чорбаджій ти искал ся да покріятъ съ лѣжа дѣлото за да не ся смѣти изведначъ народатъ и убърне процѣпатъ на опакъ; нѣ нека знаятъ че лѣжата прави сѣкога по голѣма соблазанъ и зло, когато ся угали.

Неможатъ нѣмъ, казваме, увѣри съ правни рѣчи, постоянство и надѣжда. Слѣдователно за да нѣмъ убѣдятъ и увѣрятъ, трѣбва първо тѣ, дѣло да ни покажатъ въ какво състой постоянство то имъ и второ законити основи на твърдата нѣмъ надѣжда, на която ся основаватъ, че тогава

да видиме и нѣмъ можиме ли ся облѣгна тамъ дѣто ся облѣгатъ тѣ, и да постоянствуваме.

На конецъ като не ни покажатъ формално и по чевръсто Основиги на тѣзи твърда тѣхна надежда, дѣйствително и като неизбѣжно нещо, ще стане вече сѣединеніето.

Вѣстнича глѣдаме че начина да ся появява една нова мисль която ако и да ся имали може още и по съврѣмя нѣкои, нѣ като вѣрваха че не ще да е възможно да ся положи въ дѣйствиє не смеаха да я обвѣятъ на Публиката до сега. И тя е доста права и положителна, т. е. дѣ ся устройтъ съ нова [сѣвѣтъ] особна отъ фанариотската вѣра) Българска чисто вѣра, която я обвѣи първо нѣкой нашъ съотечественикъ отъ Търново, чрезъ писмото си въ Вѣстникътъ ви (брой 91) тѣй и сега второ редакціята на Книжницити, нѣ не въ толко опредѣлителни точки, както трѣба и както я обвѣязатъ първитѣ. Като сме съгласни отъ една страна точно на сичко мнѣніе съ тогова нашего съотечественика врѣзъ това, тѣй и врѣзъ точката на която вижда невъзможността, не можеме обаче да не забелѣжиме и втора една невъзможность, като разгледамъ дѣлото отъ друга още една точка която ни ся вижда доста важна и не за призьвнѣ. Ето какъ нека положиме че сполучихмъ и си добихме право чрезъ назиса, т. е. дадени ся и припозна отъ Ч. Пр. независима Іерархія; то добро. Цѣка ся опитамъ сега и разгледамъ въ днешното си състояніе въ което сме, дали ще можиме аджаба да я управляваме сами тѣй както трѣбва, и запазимъ сръщо сѣзнити бури койго ще ся подигнатъ противо ѣ отъ разни страни? Обстоятелствата и Опакитѣ ни представѣватъ тука доста страхъ и съмнѣніе. Като е истина тѣй прочѣ за по сигоръ какво злѣ нещо ще да е понапредъ отъ да пуснимъ новосѣставенитѣ си корабъ въ про- странігъ и неизвѣстенъ намъ още о-

кеанъ да го туримъ на сигорита като заплатимъ маловажно нещо едно количество за него? извѣсно става така че неизбѣжно ще е при неопитни ти ни и невѣщи още матрози да си хванимъ макаръ и съ наемничество, сега първомъ единъ искусенъ и достоенъ Кармачъ или капитанитъ, който да управлява неопитните матрози и запазва корабатъ срѣщо свирѣпни урагани които ги хредѣщава още отъ сега мѣтнатъ горизонтъ; да, това е точно тѣй, едни съвсѣмъ нови и неопитни матрози не ще могатъ никога да закаратъ корабатъ здравъ въ добро и бѣзбѣдно пристанище безъ опитенъ и искусенъ управителъ, нъ и притежатели на корабатъ сж длъжни когато праватъ кондрататъ за сигорита щото съ представенійтъ управителъ да си отварятъ добръ очити да не нѣкакъ продадатъ съвсѣмъ кораба! че тогази злото по голѣмо ще е. Прочее за тез и само горни причини и недостатъци наши, ще сме пакъ принудени за съединеніето; и то като не станемъ якъ и сигоръ кондратътъ, нема вѣрванъ отъ какво да се плашомъ. Като е тѣй за що стоимъ и бѣствуваме още? на какво се обѣгамъ, молимъ, че упорствуваме и не щеме посредственици и защитници? не видими ли, братя, чи сме пропаднали и унижени отъ сѣкиго! Главастъ ни е задушенъ отъ непріятелити ни и клеветници и не ся чува дѣйде! за бога, какво са още надѣваме? Дѣйствиелно ако можехме сами, по добръ хоракитъ ни биха предписали хората на другити народи. Нъ когато не можеме Грѣхъ ли е, Срамъ ли е това? !—нужда ради законъ измѣняетъ—за първото; а пакъ и слабійтъ да иска посредството и помощта на по якійтъ, и то не е срамъ. Нъ могатъ да мислятъ нѣкои, както и мислятъ че ще стане раздѣленіе, и по зло тогава-не, не бойти ся: никой страдающій не бѣга отъ цѣлителятъ, а най много българскійтъ нашъ народъ на когото му е дотегнало преко-мѣри вече те-глава.

Слѣдователно съединеніе то ся показва отъ сѣкаа страна неизбежно както и стана

и го навѣршиха нѣкои отъ нашити братя. Да не можемъ да го отрѣчимъ наши братя сж: тѣ го направиха вече, макаръ 5-тъ души да сж 100 или 150. (колко бройтъ нашити чорбаджии) и тѣ сж хора, души! сѣкой единъ колко да е малакъ, си има мѣстото и значеніето въ този халосаній свѣтъ! И какво право имаме да ги нападаме и окоряваме толкова грубо! тѣ по своето убѣжденіе и въ своята свободна воля престѣпиха и го направиха и може нуждата да ги е накарада кой е ози дето да търпи когато глѣда чи си презира и тънче отъ сѣкиго, и безъ да не му останатъ никаква надѣжда че да не си трѣси подпорка на главата? може съвсѣмъ не чювствителенъ да е! Прочие ако и да земиме това техно дѣло за погрешка. трѣбваше ли да забравяме е сж наши братя тѣ? дави остава нравствеността, благородния характеръ!—А християнство то! обичайте непріятелити си дула спасителтъ... и благословяйте омиа които ви бжлятъ! ако помислимъ чи сж наши брате тѣ, и ако ги съжелявахме и искахме да ги направиме да познаятъ погрѣшката, немаше ли по благороденъ покротакъ и евангелски языкъ отъ една страна а отъ друга да се старайме да имъ покажемъ и дѣломъ чи сж излѣгани, като видѣтъ чи сж обезпечава желаніето имъ? нъ какво по добро имъ сочинъ нато имъ тѣй укоряваме постѣжката за голема неопроетима погрѣшка? какво прибежаше добро и можимъ да покажемъ и на други ти които притеснени и отъ нужди могатъ да ги послѣдватъ? та толкова ви ся виде големо злото!—да правомъдрници! отъ тази страна що се стряскаете толкова? дали че ще пострада народността или православіето? не бойте ся: тѣ не сж поциганиха; тѣ сж пакъ българе и наши братя. Тѣ не отпадоха при нѣкой послѣдователъ и наслѣдникъ на: Брахма на Буда на Моамеда, или при нѣкои Хахамъ башия да му ся поклонятъ и подчинятъ; не, утидоха да искатъ покровителството и благословеніето само, и то отъ единъ християнскій послѣдователъ на Христа, наслѣдникъ на вѣрага му и Агостоскійтъ му Тронъ, подражателъ на евангеліето и на снѣгити събори на единъ Папа, който благословява и ся моли за 150 и повече милиони души отъ най просвѣщенійтъ и образованій свѣтъ... и че останаха излѣгани и не ся оглавиха и свързаха споредъ горнійтъ си правъ смисълъ на това пакъ вѣй оставате виковати а въ отговорностъ почее ако бѣхти по мадри, по безпристрастни, и по искрено и народно да работяхте дѣлото, и да земахте и отъ

други глави уиъ, когато ви казвахме: на-родните работи сж работа коя ся работятъ съ знаніето и лицѣтъ предъ народѣтъ, на койго трѣба да ся допитва и слуша мнѣніето, не бѣше стигнала сега тѣй работата Прочее ако е грѣшка съединеніето, — да, признавамъ го като стане стѣпленіето тогава е грѣшка! на това пакъ вѣй сте вината, понеже вѣй го правите защото ако поставяхте патриотически и работехте откровенно дѣлото, никой не щеше да ви сж съмнѣва, и отстранява отъ васъ и като немате други спосебъ, безъ пристрастно, искрено щехти да го кажете и тогава съгласно щехме сички на една страна да работимъ, безъ да питаемъ кой го върши; за да станеше както трѣбваше, и съсъ никакво отцѣпленіе и народна вреда, или какъ тогава щехме да достигнемъ до единъ по добръ и похваленъ край.

А сега какво става?—Едни посвоеето Убеждание и за да си послѣдватъ едната при-бѣгатъ камъ съединеніето. други пакъ оста-натъ да постоиятвуватъ въ една неизвест-ностъ. третии пакъ,— и нѣмъ зло, искатъ да ся поцлонятъ на православниги Фанариоти за да опазатъ чисто православіето си!—Жалосни суѣти!—горко оплакваніе.—О! ти кой-то оплаква нѣкогашъ подобно намъ народъ Еврепски,—ти пророче божий! съвѣз и сега на стара планина и на оплачи живи, като не достойни Синове на...!!!—О! що думамъ азъ задо самии!—Милци мой съотечественици нека ся сепнимъ, времето не е още минало. Мислѣти добръ, дѣлото е важно, и доста важно. Отъ конецъ-тъ му ще зависе нашето щастіе. да! щастіето на 5. милиона народъ!! мислѣти, думамъ, койго даде причината на съблазно. нъ каква отговорностъ ще потпа-дне за този народъ! за тѣзи души! —пре-дѣлчии.

Прочее любезній мой Съотечественици,—Брате Българе! елате да хванимъ дѣлото съ искрѣнностъ и патриотизмъ; тука е общъ интересъ-тъ и дѣтето още отъ утробата на майката ся интересува тука, и трѣба да работи за него. Нека отмахнемъ отъ насъ чорбаджийството, инатятъ, злобата, частниги умрази каприци и проч...и нека работимъ съ сърце и душа съгласно сичкъ, като добри войли, за да добѣмъ негѣдни вѣнци и добра поменъ отъ наинти потомци-а не срамъ и проклетій, о! колко страшно и убійствено нещо е!

Отъ наша страна [освѣтъ съ Фанариотити] свѣтъ по добре въ Адъ: чи да сме наед-но.—нека прочіе разгѣдаме всячески дѣлото чи ако си има каинъ да извършимъ сами и ще можимъ да ся подръжимъ; нека ни ся

покажатъ основити канонически и естествени; че да начнемъ сички отъ една страна по скоро да го свършимъ; а отъ друга да обърнемъ до кѣтъ е време нашити братѣ, да не ги оставиме отлучени отъ цѣлото стадо или ако не, и не ни остава друга надѣжда и спасителенъ пътъ освѣтъ камъ съединеніето нека ги посѣдуваме сички и го извършимъ както трѣбва.

ИЗГЛЕДЪ НА БЪЛГАР- СКИ-ТИ РАБОТИ

ЦАРИГРАДЪ януарія 21-2 1861

Връщамъ ся при Р. на Караказанскіятъ органъ.

Въ първий брой подъ заглавіе *и о в и П а в л и к и н и*, замаяниѣтъ Р. на Ц. В. даде доказателство отъ много искренность, отъ много логика, отъ много познаване на исторіята. Тоя членъ щеше да бѣде свършенъ ако не грѣшеше противъ вѣроятността.

И защо тая яростъ въ Р. на патришкіятъ органъ противъ оня отъ нашити Българе на които нѣй даваме имято *П а в л и к и н и*? Защо схщата умриза противъ Българскіятъ народъ въ Цариградъ който възобнови іерархіята ни като ся съедини съ Западната църква? За да бѣде нѣкой истиненъ Българинъ трѣба ли да бѣде Патришко мекере и робъ на гръцкото духовенство? честенъ ли е еднъ кой си, патриотъ ли е, изпълнявалъ ли длъжностити си отъ кановото естество и да бѣдате, не го питай на кой Богъ ся кланя. Ако за да бѣдемъ чисти Българе трѣбаше да ся покоримъ на незаконната и неканоническа власть на Г. Патрикъ, то отъ истина павликянити на патришкото мекере присегаватъ отъ да бѣдате Българе.

Ц. В. казва че предметътъ на разговорътъ отъ нѣколко дни насамъ между разнити народности въ столицата билъ «папишашката святокрадна измама». Нѣ би желали тоя вѣстникъ да ни даде естеството на уцѣпеніята на разнити тѣ народности. Додѣ чакамъ той да ни ся отговори, нѣ ще му кажемъ, като заминуваши, че общото мнѣніе е за уніятити.

Р. на Ц. В. казва че Цариграшкити Българе сѣ ся отказали отъ праотеческата си православна вѣра. Ако праотеческата ни православна вѣра е лицето на гръцкіятъ Патрикъ, караказанското мекере е въ истина тая; събитіята доказаватъ противното, сѣждо-дателно. Ц. В. е распространител на лъжата. И това е доказателството за искренността на Р. на Ц. В.

Орисицити опредѣля ли на Ц. Българе да

станатъ Павликяне, казва Ц. В. и съ това да докаратъ только нарушение на Б. народъ и «вѣобше на всяка православна въ сей мѣръ душа». Нѣ знаемъ че орисицити опредѣлили на Ц. Българе да имъ останатъ безсмъртни имената въ исторіята; нѣ знаемъ още че постѣжката на тѣя Българе е нарушение, но какво нарушение на е т н и к и с и н е л е в с и с ъ и на бедніятъ редакторъ когото гласътъ не намира отзивъ между Българити; нѣй знаемъ най послѣ че тая постѣжка е единъ ударъ, добръ управевъ; на триста годишниятъ плодъ на трудовети на оная сила която отъ сега можи да си тури черно.

• На въпросътъ какви сте нѣй? измамените челоѣци не ще (лида)можатъ веке болгаръ себе да наричатъ, не ще (лида) можатъ каза: *Мы сме Бомариами* ще (ли да) казватъ: *мы сме Католици*, *мы сме Павликяни*, защото това е своството на католицизмътъ, казва Ц. В. и исключеніе за тѣхъ не може биде. И това ся нариче логика. Народнити имена Французинъ, Италианецъ, Испанецъ, Ирландезинъ,изчезватъ предъ Г. Екзаровата логика, Г. Екзархъ е скарисалъ тѣ софизми белкамъ отъ отговорити на нѣкои стари бабички, Гръци или Ерменци на които благочестіето направило мѣсто на фанатизмътъ; нѣ Редакторитъ на Ц. В. не трѣбаше да зима исключеніето за правило: той не трѣбаше отъ частного да заключава за общото.

Новинити ни отъ България сѣ до 10 на тоя месецъ.

Една дописка отъ Пловдивъ, 4 януарія, отправя тоя въпросъ на Редакторътъ на Б. Книжници: Когато чрезъ Уніята нищо не ще да ся промѣни въ църковниты редове, нито въ литургіята, нито въ крещеніето, нито въ исповеданіето, нито въ св. комука, защо тоя редакторъ нарича уніята Папишаштво. Тоя ученъ Българинъ, прилага дописката, като «редакторъ на едно важно спасеніе, мислемъ че требова да знае какво ще рече: унія.

—Друга една дописка отъ Ямболъ ся оплакува отъ единъ духовникъ който имъ ся пратилъ отъ св. гора преди година и половина време; тая дописка ся оплакува още отъ нѣколко чорбаджии които не позволяватъ на гражданити да дадатъ пѣтятъ на тоя духовникъ. Дописникътъ ни за да докаже истинността на онава що казва, прибѣгва при събитіята. Така на примеръ въ Импрій,

село два часа далечъ отъ Ямболъ, възхити поѣхли, прѣдъ пять – шесть месеца, Чорбаджіятъ Христо и му зели сичко. Духовникътъ, нечувствителенъ на скърбта на злощастната Филілія която си изгубила покровителятъ, извадилъ 6,000 гр. борчлія убитіятъ Христо. За да докаже че отъ истина нѣмалъ да зема отъ покойніятъ, безсѣвестніятъ духовникъ прибѣгналъ до лъжливого свидѣтелство на двама свидѣтели, единъ свѣщенникъ и единъ мирски; нѣ тѣя послѣднити отказали.

Като разказва за страстити на духовникътъ, дописката привождя пакъ единъ примеръ. Тоя раскешенъ искалъ да направи содомовъ грѣхъ врѣзъ единъ отъ ученицити на ямболското училище. Родителити на ученицити, разсѣрдени, свикали духовникътъ на единъ свѣтъ и икали да го расиждатъ за да турятъ край на общата стѣблѣ; нѣ нѣколко отъ чорбаджіити казали че сичко е лъжа и тѣй духовникътъ излѣзълъ чистъ и правъ.

— Съобщаватъ ни отъ Хаской двѣ дописки. Първата, която е отъ 28 10-врія ни извѣстива за раздѣленіето на баджійскіятъ еснафъ на двѣ партіи — Гръцка и Българска по причина на ненавистта която сѣществувала между двата тѣя противоположни елемента, Предводителя на гръцката партія билъ единъ *а л а х ж и ъ в и ш а н а х ъ к у з у* «когото Богъ му е ударилъ печатъ, казва дописката, сиречь извадилъ му е окоето да го познаятъ челоѣцити и да ся не собратъ съ него». Тоя фанариотинъ билъ още цѣрковенъ и училищенъ спитропъ; нѣ кой е кривъ на тоза, пита и отговаря дописката, не ли сме нѣ сами които ся оставаме да ся водиме за посятъ отъ такива изедници? — Дописката ся плачи още отъ злоупотрѣбленіята на единъ свѣщенникъ, попъ *Д и к о с ъ* (погрѣчениятъ попъ Вълчо) който по отгѣтствие то на едно новозапощено попче отива въ махлата на това послѣдното, измѣтва човѣцити че билъ ортакъ съ него и съ тоя начинъ зема правото на бедното това попче. Нѣй послѣ дописникътъ ни съобщава една случка която толкува додѣ може да иди фанатизмътъ у човѣцити. Прѣдъ нѣколко дни, Българити си украсили църквата съ двата образи на нашити книжници. Гръцити като видѣли това, събрали сѣ въ него денъ още на свѣтъ при чирбашіятъ си и слѣдъ като му съобщили предѣстътъ за разглежданіето на засѣданіето си, тоя послѣдніятъ изрекалъ съ единъ тонъ достоенъ за Димостена: «това нѣщо небива тѣй; Кирилъ и Методій сѣ еретици и църквага е стаада

еретическа и да не ходимъ вече тамъ
ази да си зберемъ да си направимъ църква»
Втората дописка, която е отъ 10 Ian., вл-
за въ по много подробности и донася раз-
ни приключенія; тя може да служи за разясне-
нія и оцѣненіе на първата.

— Подъ заглавіе: **Ш ю м л я н с к ѳ ѳ**
в ѳ с т ѳ н и к ѳ, съобщаватъ ни отъ Шю-
менъ една дописка отъ 8 Ian. на която съ-
чинителятъ ся обещава всяка седмица да
израша по единъ листъ зѳ да обнародва
въ Вѳстникътъ си по главни новини. Ние
благодаримъ съчинителятъ и го насърчаемъ
да слѣдува уредно; отъ наша страна нѳй
ще си правимъ една длъжностъ да съобща-
ваме на четателитѳ си онова което ги ин-
тересува. За днесъ ние намираме въ тая
дописка — вѳстникъ описаніето на впечатле-
ніето въ духовети въ тоя градъ отъ нови-
ната на възобновленіето на нашата іерархія
и добритѳ расположенія на гражданитѳ къмъ
постѳпката на тѳхнитѳ братія въ Царѳ градъ.

Програмата на дописката-вѳстникъ има за
предметъ „българската народностъ и просвѣ-
щеніе“.

— Една кореспонденція отъ Русс, 8 Ian.,
ни прави едно изображение, малко похва-
телно, на Г. Бзарха. Между други, дописка
та казва: „ніе сме павликѳне (споредъ Ек-
зарховото допискѳ) и ние не щемъ правосла-
венъ вѳстникъ, защото ние ще ся отнесемъ
до Съединената църква.“

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА БЪЛГАРИЯ

Габрово 19 10-врія 1860

Тези дни имаме едно отъ най строгитѳ
времена на годината. Велика съ свѳтъ и
студъ, нѳтищата развазени и продѳвени отъ
калъ такава, щото пѳтиникътъ не напра-
ва двѳ крачки безъ да си не окайва животъ
тъ и прокѳйва урисницата която го урисала
да патува въ едно такова противно време.
Вѳистинна много ся мѳчѳме, и страдаме въ
пѳтуваніето отъ една страна несигурностъ
та на пѳтищата, отъ друга неуработѳни, [що-
то щомъ ся пораскаля не ся постѳпва)
много прелятѳствуватъ на пѳтешественикѳтъ
и търговіята. Нѳ въ надѳжда сми вече като
даваме новіѳтъ налогъ (пснаѳъ или казпакъ
парасѳ) за който слушаме да казватъ чи
билъ сѳ земаѳъ и събираѳъ за направата на
пѳтищата, и още като знае и зече въ при-
зрѳніето Ч. Правительство че, уработѳни
ти и обезбеденитѳ пѳтища сѳ едно отъ
най важнитѳ средства за улѳспеніе и рас-
пространеніе на търговіята, и чрезъ нея на-

предваніето на прогресътъ и сички други
добринѳ въ една дѳржава; не щѳ нѳж остава за
много време още тѳй да страдаме, като придо-
біе средства и излѳчи тѳзи главна недостатка
на общото благосѳстояніе. Нека сега да не ся
простираме тука повече за този подлогъ и
го оставимъ на грижата на Ч. Правительство
(което не ще остави да ни улѳчи и него
недостатокъ въ дѳржавата си, както и други
по много улѳчили и не престава да улѳчвава
а да ся върнимъ на нашата си Г. редакторе,
която е цѳлѳта на настоящето ни.

Въ такова едно най газепъ време на го-
дината ви казвамъ, когато и най нужніѳтъ
пѳтиникъ би желалъ да е у дома си, ако бы
ще и гладенъ при топлата соба; за удив-
леніе ни бѳше когато ненадѳжно ся извѳ-
стихмѳ, че Н. Превос. Финѳъ паша Ч. нашъ
каймакамъ идиѳъ отъ Тѳрново за градътъ
ни. Дѳйствително Н. П. стигна на 15-ѳ то-
го въ градътъ ни, и като ни бѳше тридѳн
гостъ, трѳгна днесъ на 19-ѳ за Трѳвна. Въ
такова едно време, неговото извѳрредно и
испадѳжно обихожданіе по областѳта вѳис-
типа даваше причина на сѳкиго разнѳ да
мисли. И нѳй повече като нѳмо жѳхмѳ нищо
да узнаѳме за истинната цѳлъ на това об-
хождѳніе, оставѳ ни да ви изложимѳ само
едкогото ни стѳла явно отъ части за нѳкой
нечѳта.

Щомъ пристѳгна Н. Пр. неизбѳжно бѳше
да сѳ съберѳтъ по първитѳ ни граждани и
ся представѳтъ предъ него. Който като ги
попитѳва първо за халѳтъ нѳмъ, и халѳтъ на
общитѳ работѳ, не остави да не нѳмъ даде
нѳколко и други наставленія и полѳзни съ-
вѳти като единъ добѳръ управитѳль и отъ
най искреннитѳ служители и изпълнитѳли на
благотворнитѳ и свѳтли желанія и заповѳди
на Августейшіѳтъ ни монархъ за които му
успѳрно благодаримъ, и молиѳствуваме предъ
Бога да му подари дълѳъ и честитѳ животъ.

Въ вторіѳтъ денъ на утрѳнта сѳщо като
ся представѳиха пакъ нашитѳ предъ Н. Пр.
които като нѳмъ даваѳше подобни свѳѳти по
край които не остави да не нѳмъ забѳлѳжи
нѳкой и други малко много погрѳшки, върхъ
които ги и доста строго помѳбра. Между
тѳя и за неподадѳенната воитѳа на Григоріѳ
фанаріѳтскіѳтъ владѳка въ Тѳрновъ не мо-
жахмѳ да не забѳлѳжимъ строгостѳта на ду-
митѳ на Н. П. сѳ които на мѳбра за този
подлогъ, и които доста нѳж наскѳрбѳиха. Н.
Пр. ни каза рѳшително вече, че непременно
трѳбва да дадемѳ на Григоріѳ Воитѳята
както ся о било обиховѳенно до сега. И безъ

да забѳлѳжи на нашитѳ оуриѳанѳя съ вре-
ме и сега още отговори. Н. П. каза че той
може още и сега да сторѳ такѳнѳ тѳя па-
ри, споредъ Високото Визирско прааде щѳ
има за това; като виѳне на махленскитѳ ка-
бакѳи отъ които ще зема паритѳ, а тѳмъ
ще даде заповѳдъ да ги съберѳтъ отъ на-
дѳлѳтъ; по край тѳя като приложи още, чѳ
отъ гражданскитѳ първенци и чорбаѳѳи не
ще пари Н. П. защото той знаѳ чѳ тѳ нѳ-
кога не сѳ давали нѳто сѳга ще иска отъ
тѳхъ, стѳга само тѳ да канѳисатъ да ся
съберѳтъ отъ простѳитѳ народъ,

На тѳя думѳ му ся отговориѳа сички
сѳ едно дълбоко мѳлченіе, отъ което
като забѳлѳжи Н. Пр. негодѳваніето
изобразѳнно на Лицата нѳмъ, на конецъ
каза: нека да не бѳде сега съ този на-
чинѳ, и да глѳдами слѳдъ нѳкое вре-
ме както да съберѳме неспремѳнно парѳ-
ти и да ги испровѳдимъ на Григоріѳ,
и тѳй остана работѳта. Слѳдъ това на
утрѳнта една депутѳціѳ отъ нѳколко
лица отъ по цѳрвѳитѳ ни граждани отѳ-
ва при Г-на Георгіѳе, каза веѳили, кой-
то съдружава Н. Пр. да му кажи рѳшитѳ-
лно, че никѳга нема да дадемѳ вече ни-
какѳви парѳ на фанаріѳтски Владиѳи. и да
моли Н. Пр. въ имѳто на правдѳта да ни
опрѳсти тѳзи дѳрзѳстъ и да нѳж остави
спокойни отъ тѳзи странѳ. Понеже
немаѳимѳ аз нищо, и нѳто ги познава-
ме и прѳеѳаме за наши духовни нача-
лѳници, въ противѳенъ случай на запо-
вѳдѳта на Н. П. оставаме, и готови да
прѳеѳимъ и най строгитѳ наказаніята
които ни би наложили правѳдитѳ Ц-ски
закѳни за това; на конецъ за да ся утѳ-
рвѳме отъ тѳя изверѳѳиѳи ведѳнашъ за
всѳгда гѳтѳви сме сички да жертѳуваме,
даже и вѳрата сѳ да изгубимъ, само
илюѳти на тѳхъ не ставѳме вече- bravo!
Ето ти Патріѳтичѳски отговоръ ще ка-
же вѳрѳамъ сѳкои единъ съѳотѳествѳ-
никъ на това. Нѳ любѳзни ми съѳѳе-
чѳтѳвѳѳиѳи? да ли ся свѳрѳѳа само съ
единъ Градъ да отговѳрѳя тѳй, и да
пѳстоянѳствува? не, ще кажѳте, нѳто
сѳ една областъ, нѳ какво ще каже то-
ва пѳстоянѳство. Когато глѳдаме тѳвѳрде
на рѳтѳко градъ или сѳла да има,

то да сж купно сагласни и въ едно остоянно мѣнѣе. Самото' Търново на двѣ страни, младити ся отричатъ отъ Глигоріе, а Старити го подкрепеватъ и задръжатъ. Трѣвна още неможе да си отърси яката съвѣсть. Младити и по чувствителнити искатъ да му извхърлятъ имѣто, и върнатъ вулити муназатъ. Подобно и по другити малкити по полѣто селца ги е удралъ да земе пари съ помоща на Търновскити Чорбаджии. Въ Шовдивъ, Видинъ, Руссе и по сички други области, подобно. Що значе това постоянство? и до кога тѣй въбашибузоклукъ да стоиме? та и неможемъ вече да стоиме, защото отъ една страна религиозни нуждисили на силятъ а отъ друга фанариотити владици и Правителството. Какво има още да ся падѣваме и чакаме?

И сига ли още да не вѣрваме на редакціята на България, като казваше че Н. В. Пр. Али Паша казалъ за Отговоръ на нашъ Въпросъ да ядиме да қалуваме ржка на фанариотскійтъ патриархъ, и да ся помириме съ тѣхъ; когато виждаме сжщити постѣпки и отъ външнити управители?! какво още да ся лжжме и съ голинадѣжди питаеми защо да сми толкова глупави? колкото ся отлага една работистива, и ся побръква, защо да ни сѣпшимъ напредъ съ дѣлото, да ся свърше веднашъ и да не нж удържи тѣи умаяни?—да ся примиримъ и повърнемъ съ фанариотити, то е да лижимъ дето сми блювали; това никой съвѣстенъ чловѣкъ не го приема и търпѣва и никой съ чиста кръвъ българска можи го помисли пошѣ. То ся вече рѣши, а пакъ и свободни по съвѣста си, или въ баши-бозушко състояніе, както казва Г. Цанковъ да речеме, да останеме не нж оставатъ отъ друга странж! третій и спасителниѣтъ ако не увиѣта, Г-да Чорбаджій и Правомждреци, покажети ли молимъ за бога, защото съ постоянство и пакъ постоянство трѣбва или какъ да ся управимъ въ единъ другъ пѣтъ, за да не загиваме съ фанариотити на този и онзи свѣтъ.....

Ловичъ 1860. Декември 12.

Нѣкойси на имя Георгій нико ловъ лажли въ златаръ, родомъ ципцаринѣ, който живѣе въ Ловичъ не знаѣж что прави, щомъ дойде новъ кадія въ Ловичъ той кѣто му запесе единъ окж хубавж прѣваренж, тоя члсъ съ ласкателныты си думы пріятися съ Кадіятъ и какъто иска съ него тѣй уйдурлиева лавиты на онѣя, конто отхождатъ при него за нужажъ си. Най много сега съ настоящійтъ Кадія, направилъ е съдружество. Георгій провожда мющерин да ся сждатъ, отъ конто кѣто земе и отъ двѣты партіи рушветъ възвѣрта сждѣжъ какъто иска спорѣдъ тѣхното шеніе съ кадійтъ за да събличатъ сюрмашътъ а тѣ да си пълнатъ кысінты. Това е наряджътъ на нашыты благоразумны съграждане, конто по причинж на несгласъето, не можѣтъ да помогнатъ на принуденныты сиромасы, баремъ на такыва прѣдатеи да ся приглѣдватъ, и да имъ не даватъ, да вършатъ такыва безчинія въ градътъ ни. За то, трѣбва сички да ся прѣварюва отъ такыва мюзежъры, най много отъ горѣреченныятъ Г. Георгія който отъ такыва работи сж е хранилъ до сего и сж храни днесъ.

Хасково 1861 Іан. 3 ій

Г-не Цанковъ!

Завчера казахме че х. Калика разбръква и прави раздоры въ околунжътъ, да си подвѣрдинѣ думжътъ съпримѣрь. Прѣзъ постите единъ чловѣкъ, кѣто му сж случило да вѣнчж, отива преди три дни ва си заплаѣ.

Нѣ отишѣлъ при негова светъ високоумъ... благородіе. Рѣчаный чловѣкъ былъ въ състояніе да даде само 40 гр. и за пѣркава и за попове; на него сж видѣло малко и му казалъ; нѣ чловѣка рѣкълъ, че неможъ повѣче да дамъ, за това да кажъ на кумеца си еку ще да го вѣнчаемъ у дома му, въ той, ако нѣще, то да си найде другъ кумъ. Тогова х. Д. му рѣкалъ, хаде де, ты си сиромажъ чловѣкъ, да та певрѣщамъ назадъ; азъ ты хариavamъ колкото недостигжъ чловѣка съгласилъ и му дава 40 гр. за попове то и 10 за църквжтъ и му поискалъ тескеренце, за да го дажѣтъ на попо-

вете при вѣнчилката, а той му казва щоти трѣбва тѣ. Поповете, бе тескере не слушѣтъ, каквото имъ заповѣдѣтъ това правѣтъ тешко и горко на поповето подъ такавъ повелитель!!! както сж видѣ, той ще играе погърба му дръвенъ господъ отъ тѣхъ нѣ да видимъ кога? кату дошель чловѣка да вѣнчява и кѣто го опытали поповете на венчилкжтъ рѣкълъ че платилъ на -х. к. Те дали честь на слово то и го вѣнчали. Слѣдъ нѣколко дѣна, поповете споминжтъ на х. к. за парыты, той сж обрѣща и казва; каквы пары искати отъ мене, азъ зѣхъ само за църквжтъ. Казватъ на чловѣка, отива самъ; и не му казва азъ ги зехъ само за църквжтъ. е! бу педъръ? ами да попитае негова милость църквата съ лѣжа ли зима отъ чловѣцѣтъ милостиня? и църквжтъ, одного сиромѣха въ калга ли иска да забалгочи до шія или ако е въ калжъ, глѣда да го извади? Вижде брате гърскы мжарости и слушайте ги още ако искате още да ходите слѣпи! Още има и за другъ пѣтъ! сѣга да видимъ и нашія Ликосъ чи хатѣръ ще му остане ако не споменемъ за него той... хаде холамъ за такъво ушесто не сж стои да са говори... нѣ другъ пѣтъ: —сѣга има друго по туалѣ. Около хаскюво по сѣлата има единъ попъ Тодоръ, нѣ такъвъ попъ, такъвъ юнакъ попъ, щото за една ока вино прескочилъ единъ трапъ, нѣ кѣго не былъ искусенъ твърде въ това искусство; паднѣлъ въ трапа и си строшилъ кракатъ, та сѣга неможе да ходи; Видишъ ли попове, не кѣто вашъ да сѣди цѣлъ день въ одаѣтъ и да чете книги да си губи ума; нѣ тѣй да прескачѣтъ трапове да печелѣтъ. Брен! азъ заборавахъ попъ Ликосъ има двѣ новы мекерета ама хади дѣ: да видимъ, въ той пѣтъ ще трѣпѣтъ и тогава ще вы известимъ.

Бе хен попче, кѣто искашъ го прескочиншъ, зашто не додешъ, да ти каже илачъ да прескачешъ... малко червенъ поперъ..... хххх! и за краката му има илачъ; малко Българско тѣ-

пло..... то е и за гърски зѣби твърде илачѣя, извѣднажъ замивжъ!

Чюнкимъ белкимъ; сѣга св. Богор- като туриха св. К. и св. М. стана е- ретическа; затова сичките гърски меке- рета сѣ събрали и отишли при чпри- башіята си да сѣ събѣтоватъ какво да правжъ и като сѣ поразговорили, придумали да си направжъ своя цър- ква е! добро! рекжъ цигански голъ- мецъ да поправимъ, нъ ако рѣжжъ Бъл- гарете въ него да четжъ Български? е да прощавжъ отъ това не смисли- хме; когато не сте смислили добре, да не мислите още веджжъ; азъ за васъ ще мисля, и нпъ аллахъ ще ви заро- ва живи; сѣга ако е направимъ, нпъ то тѣ непременно ще ни я отнемжъ пакъ, нъ да наидимъ други пѣкон да я направжъ, отъ които да можжъ- тъ да я отнемжъ. Чуйте намисли- хъ хемъ ни една пара да не поха- рчимъ; зачото добре знаете; че и халважійте престанаха да ни вѣржътъ. (слѣдува)

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ

Бомбардированіето на Гаета зафа- нѣло изново съ най голѣмата дѣя- телность. Поданицити на Неаполскія- тѣ царь, къмъ които той днесъ по- казва толкова любовь, го забуравили съвсемъ. Това забуравяне се види отъ една кореспонденція отъ която извлечяме долните редове:

« Нѣма нито единъ разуменъ чо- вѣкъ въ Неаполъ който да помисли само за врьщането на Франциска II. Не можете си въобрази учудва- нието и страхътъ които обладаватъ най нестерпимити и най неблагодаре- нити граждани когато тѣ слушжъ да се преириратъ въ францускити вѣстници за възможностьта на една бурбонска ре- сторация. Всяко примиряване е невъз- можно съ тая династія. За това и у- сѣлжята на противодействіе сѣ били безполезни до нпъ. Градътъ е по- малко обезпокоенъ и по малко смѣ- тенъ отъ колкото е билъ подъ Фра- нциска II. Тука се занимаватъ и се

убезпокояватъ за Гаета отъ колкото въ Северна Италия. Твърдѣ малко зна- имъ тука какво се случавя въ тая крепость, по причина на твърдѣ есте- ственната вѣрность на піемонтескити генерали, нъ тая крепость се счита вече като привзета, съ една речъ, по- вторявамъ ви го, защото искажъ да докажжъ добръ общото мнение и впе- чятленіе, не помислятъ вече за падна- лиятъ царь. »

—Страховети за единъ бой на проле- тѣ зафащатъ да се расипуватъ. Ето какъ говори за това *Мониторътъ*: « Види се че иденти за тишина и за умирениость да зематъ малко повече восхождение въ разни страни на И- талія; тамъ по малко зафапахъ да го- ворятъ, освѣтъ нѣколко вѣстници, за война на пролятъ и *види се че сѣ рѣшолжени да туржъ колкото е възможно порядокъ въ пльщана.* »

Говори се за нѣкои постѣпки на- правени отъ генерала Тюръ при Гари- балди за да рѣшжъ тоя послѣдний да отложи проектити си относителни за Венеція. Други мислятъ че, по слѣдствие на нѣкои пріателски жѣлби, Гарибал- ди да се е отрекалъ да влезе въ война на пролятъ. Тія слухове да бѣдатъ истински или лъжливи, Австрія не пре- става да се готви за бой и вира ис- праща нови войски и припаси за Ве- неція.

—Отъ садъ съ Унгарія се отказватъ да прашатъ данакъ на австрійското пра- вительство. До сега 12 милиона дукати сѣ закъснели да се плажътъ и вѣрватъ че на пролѣтъ тая сума ще сѣ качи около 30 до 40 милиона. Пипжъ отъ Френденбургъ че новити чиновници отъ Арадскіятъ Комитатъ треба да се закънатъ за увардваніето на долвата програма: « Законити на 1848 ще се подновятъ съвършенно; данъци не ще се плажътъ, нова войска не ще се дава безъ позволеніето на унгарската Діе- та. Трансилванія и Крѳація ще се при- съединатъ съ Унгарія, »

ТРАКТАТЪ ЗА МИРЪ

Сключенъ въ Пекинъ, на 25 окто- мврія 1860 между Н. В. фран- цускіятъ Императоръ и Н. В. ки- нескіятъ Императоръ.

(продълженіе отъ брой 94)

Нъ една сума отъ 500,000 талеа ще се плати напрежъ и въ единъ пѣтъ, въ Тіенъ-чинъ, на 30 ноемврія дѣю иди, или по рѣно ако кинеското прави- телство го намира за по прилично.

Една смѣсена комисія, наименована отъ францускіятъ министръ и кинески- ти власти ще опредѣли правилата кои- то трѣба да се слѣдватъ за да се испълнитъ плащаніята на сичкото дже- реме, да се испиша числото, да му се даде квитанція (или хаберь), и най- послѣ да се испълнатъ сичкити фор- малитети които отчетностьта изисква въ такъвъ случай.

Чл. 5. — Сумата 8,000,000 талеа е зѣга за счета на француското Пра- вительство за да извади иждивленіята които въоруженіята противъ Кина са го принудили да направи, както и да се удовлетворятъ оиѣ французи или француски кокровителственни ксито се убраха поогилъ на Кантонскити факторіи, да се удовлетворятъ още католическити мисіонери които се при- турпѣли въ лицата си или въ притѣже- ніята си. Француското Правительство ще расподѣли тая сума мѣжду интересува- нити партіи на които правата се до- казаха законно предъ него и спорѣтъ- тия исти права, и съгласено е мѣжду двѣти страни които сключватъ тоя трактатъ че 1 милионъ талеа ще се опредѣли да се удовлетворятъ фран- цускити поданици или оиѣ които се покровителствуватъ отъ Франція за загубити които сѣ направили въ притѣсеніята които сѣ притѣглили, и 7 милиона талеа които оставатъ ще се употребжъ за иждивленіята които сѣ са при нити отъ война та.

Чл. 6 Съобразно съ императорскитѣ указъ отъ 20 марта 1846 който ся е издалъ отъ августейшиятъ императоръ Такъ-Куангъ, вътрисновданиаи благоволиаи зведеніаи които ся отнеха отъ христіанити, въ времето на приѣзженіаи на които тѣ сѣ били жертва, ще ся върнѣтъ на притежателити имъ презъ посредничеството на Н. П. французскитѣ министръ въ Кина, на когото императорското правителство ще ги даде съ гробъщата и други зданіа които зависяха отъ тѣхъ.

Чл. 7. — Градътъ и пристанището Тіенъ-Чинъ, въ областта Печели, ще ся отворятъ на чужестранната търговія, съ сѣщити условія както други градове и пристанища на имперіага дѣто тая търговія е вече позволена, и това отъ денѣтъ на подписаніето на настоящаа конференція чрезъ която ще ся за дѣлятъ и двѣти страни, безъ да има нужда да раздѣлятъ потвържденіага, и която ще има сила и цѣна като да е била вметена речъ по речъ въ Тіенъ-Чинскитѣ трактатъ.

Французскити войски които занимаватъ тоя градъ ще можатъ слѣдъ плащаніето на 500,000 талеа за който е въпросъ въ 4 членъ на настоящаа конвенція, да го испразнятъ и да идатъ да ся установятъ въ Таку и врѣзъ северното крайморіе на Шанъ-Тонгъ, отъ дѣто тѣ войски ще ся оттеглятъ съ сѣщити условія съ които ще ся испразнятъ други точки които тѣ занимаватъ въ кинеската имперія. Главниаи командири на французскити сили ще иматъ право да зимуватъ съ войскити си въ Тіенъ-Чинъ, ако имъ ся види прилично, и да не ги извадятъ додѣ кинеското правителство не заплати съвсемъ джеремето косто е длъжно, ако главниаи командири не видѣтъ за прилично да орагятъ тѣ войски предъ определеното време.

Чл. 8 Съгласено е още туку като настоящаа конвенція ся потпиши и потвържденіага на Тіенъ-Чинскитѣ тра-

ктатъ ся раздѣлятъ французскити сили които занимаватъ Шуканъ ще испразнятъ тоя островъ, и оня които ся намиратъ врѣдъ Пекинъ ще ся оттеглятъ на Тіенъ-Чинъ, на Таку, врѣзъ северното крайморіе на Шанъ-Тонгъ или въ градътъ Кононъ и въ сичкити тѣ мѣста или въ сяко едно отъ тѣхъ французското Правителство ще да може, ако го разсѣди за прилично, да остави войски до чиясъ въ кого сичката сума 8 милиона талеа ся исплати съвсемъ.

Чл. 9. — Съгласено е между Високити страни които правятъ тоя трактатъ туку като потвърдетіята на Тіенъ-Чинскитѣ трактатъ ся раздѣлятъ, единъ императорски указъ ще заповѣда на главниаи власти на сичкити области на имперіага да позволятъ на всякъ Кинезинъ който поиска да иди въ оня мѣста по ложени отгакакъ моретата за да ся установи въ тѣ мѣста или за да търси честъта си въ тѣхъ, да ся качи, той и фамиліага му, ако ще, на французскити кораби които ся намиратъ въ пристанищага на имперіага створени за чужестранната търговія.

Съгласено е още че за интересътъ на тѣ беженци, за да ся увѣри съвършената имъ свобода да дѣйствуватъ и да имъ ся пазятъ интереси ти, кинескити власти които иматъ власть ще ся споразумѣтъ съ французскитѣ министръ въ Кина за да направятъ наредбитѣ които трѣба да увѣрятъ на тѣ своеволиаи задължителности (гаранціи) за нравственостъта и за обезпечителностъта които трѣба да сѣ на първото мѣсто.

Чл. 10 и последенъ — Съгласено е добръ съ стѣрнитѣ които правятъ тоя трактатъ че правото което ся зима врѣзъ бжчвити и което по погрѣшка ся опредѣли въ французскитѣ трактатъ на Тіенъ-Чинъ пять маси за всяка бжчва врѣзъ корабити които мѣрятъ 15 бжчви и по горѣ, и което право въ трактатити склучени съ Англіа и Съединениаи — Штати, на хиляда и осемъ сто

тицъ и петдесать и осемъ, не ся качва повече отъ четири маси, не ся качва по горѣ отъ истата тая сума четири маси безъ да ся прибѣгва до двадесать и седмилъ членъ на Тіенъ-Чинскитѣ трактатъ който дава на Франція формалното право да иска жалованъето на най благопріятіаи народъ.

Подписанъ: Баронъ Гро.

(Подписанъ): Кингски Князь.

За съобразна приписка; Подписанъ Баронъ Гро.

Сѣкакви нѣща и Новини

Пипятъ ни отъ Софіа 1861 януар. 2

Отъ нѣкой денъ гасамъ ные имаме тѣдѣва люгъ зимъ: снѣгъ до колѣни, а мразъ отъ 10-15 и до 19 градуси по термомеръ-тъ Реомюровъ. Татаретѣ на почты-тъ по тая причина побрѣжъхъ опредѣленны-тъ дни на своето дохождане. Научаваме са, че тоя снѣгъ го е имало не тѣдѣва само, а и У Сърбіа, Босна, Македонія..... Селянетѣ ся радватъ зашто тоя снѣгъ паднѣ на влажна земя, неморъзнѣла, та, казватъ, че това было много добро за зимныаи сѣидбы и жита. Отъ друга страна сѣно си имѣтъ доста за да прѣхранятъ добытъкъ-тъ си та пѣжатъ грыжѣ. Кой отъ нѣхъ си посѣяли во врѣме, могли да си поотплатѣтъ отъ вергіята, имѣтъ си и хранѣ за себе и за стока то е мило да ги глѣдашъ тѣя добры хорица, сега по Празници-тъ: пооблесѣ въ новы дрѣхы, кои имъ изработили баби-тъ, пообрѣчали отъ по 2 и 3 мѣсяца небричани-тъ глави и лица понахлупили, нѣ малко на криво, оныа новы гуглы, да не шѣтъ ни за помыслѣтъ, че на дворъ-тъ има 19 градуса-мразъ, а си растворили косматы-тъ грѣди на си ходѣтъ на госте отъ къща на къща, отзѣватъ са по сичкото село Коледны-нѣсии и са разказватъ отъ момцы-тъ любопытны приказски и гатанки прѣсмѣшны.....

Тука пакъ имаме землетресеніе тѣя дни.

Губернато-ръ Хасанъ Паша и воен-
ный Сюлейманъ Паша по праздни-
цы-тъ посѣтихъ и кон християнскы кѣщи Тая
учтивость праве честь на Паши-тъ, а
произвожда добро впечатлѣніе и на жи-
тели-тъ.

Прѣди два-деня дойде още една
учителка изъ Австрія, Дѣвица Рахилъ
Баракъ, за да учи по силнытъ дѣвой-
кы у Дѣвического. Трайково училище;
както въ наукытъ, така и на шивъ, пи-
зане, плетяне и други домашни потребности

Единъ отъ младагы Софіянци прѣди
Божичъ отишелъ на конакътъ, извелъ
около 25 челоуѣка затворены за дългъ,
заплатилъ за нихъ и ги освободилъ
отъ затворътъ. Тоя юноша е Г-нъ
Манолаки А. Тодоровъ, когото благо-
славяжтъ челядитъ на освободенытъ,
и захвалжтъ сичкы граждане за него-
во истинно-християнско братолюбие.

Пишатъ ни отъ Тирново, 3 Јануарія:

Единъ момакъ въ града ни на име
Пантели 20 годишенъ на 17 миналыя месець
отишалъ беше на Ряховица за версиѣ, и не
са завърна вече Него день часа по 11 ве-
черъ тръгналъ отъ ряховица къмъ града, отъ
тамо до града е разстояние 2 часа, и той
требаше да замръкне на средъ нѣти. Ношно
време; никой не можеше да види и да чуе
каква опасностъ е върхлетелъ и каква смъртъ
е умрелъ. Разни слухове се чуваха една
презъ друга по ужасны, и никой се не съ-
мняваше че тои момакъ е умрелъ изгубенъ.
Правителството прибърза и искара една ор-
динъ хора въ селата Ряховица, Лесковецъ и
Албанаси, да търсатъ трупа му по сѣга
дебелъ беше падналъ послѣ неговото загу-
бване и не възможно беше да са удиря.

Вчера ненадѣйно и случайно се намѣри край
града С. Димитріа на долия махала близо до
нѣти леша му засипанъ подъ снега, никаква
рана по тѣлото му нѣмаша паритъ му стая-
ха, само ботушитъ му отъ краката и феса
отъ главата ги нѣмаше, и пригласяванята на
докторитъ увѣрихъ че бытъ удушень. Вино-
вика на това убійство остава на полиціи-
ската дѣятелностъ за да го открие.

— По царска заповѣдь, предишниятъ
Брусенски управитель, Сюлейманъ па-
ша, се наименоуважъ главенъ Едирне-
нски управитель.

— Г. Агопъ ефенди, предишни съвѣ-
тникъ на турското посолство въ Па-
рисъ ся натоварилъ отъ В. Порта съ
работити на това посолство додѣ при-
стигни въ тоя градъ Н. П. Вели паша.

— По слѣдствие на една заповѣдь отъ
француското правителство да ся рас-
копай мѣстото дѣто билъ положенъ
стариятъ градъ Тунусъ, за когото Би-
блията говори, намѣрили четири сфин-
кса много голѣми които съ останали
отъ най старити времена. Отъ падпи-
сати които посели тия митологически
животни, види ся четъ съ ся издигнали
отъ самиятъ юсифъ, Іаковъ синъ, когото
той беше главенъ министръ на Еги-
петскіятъ царь.

— Пишатъ отъ Петербургъ 2 Јануарій:

« По единъ указъ отъ 26 де-
кемврія, управителитъ сенатъ обна-
родва трактатътъ сключенъ на 14 по-
емврія въ Пекинъ между Русія и Кина
и потвърденъ на 1-й Јануарія отъ
тая година отъ императора Александра.
Границата е сега опредѣлена съ на-
чинъ тая граница да зафаща отъ те-
четието на Шалка и Аргунъ, и отива
съ рѣка Любовъ до точката дѣто тая
рѣка прѣсма Юзюри. Сичката лѣва
отъ рѣка Любовъ (на северъ)
принадлежи на Русія; на дѣсната отъ-
рѣка (на югъ) на Кина. Границата
слѣдува послѣ до езеръ Хинке, до
рѣкити Юзюри и Сонгатша, приминува
тоя езеръ и слѣдува рѣката Белонъ-хо
(Тюръ) до устието на тая рѣка, послѣ
приминува върхътъ на планинити до
устieto на Хюптю, и отъ тамо, надъ
планинити които отдѣлятъ рѣката Кюпъ
-Чюпъ отъ морето, до рѣката Тю-ме-
нкіангъ. Онова което е на истокъ
отъ тая линія принадлежи на Русія,
онова което е на западъ на Кина.
Врѣзъ сичката граница, занпрежъ тър-
говията ще бѣде свободна, неподчи-
ненъ на правата на гюмрюкътъ. Руски-
ти търговци могатъ да ходятъ отъ Ки-
апта на Пекинъ, и по нѣтиятъ, да си
вършатъ работити на Юрга и Калганъ.
Единъ руски консулъ ся туря на
Юрга. Никой руски керванъ който о-
тива за Кина не може да ся състави по-

вече отъ двесте лица и всякъ керванъ
трѣба да има единъ официаленъ паспо-
ртъ. Една руска факторія ся отваря,
за опитъ, на Кашгаръ. Единъ пътъ на
месець пощата не посп писмата отъ
Кашта до Пекинъ, отиваніе и връща-
ніе; за пакетити ще има една поща
всяки два месеца.

Това писмо ще внесемо въ идущиятъ
нашъ листъ »

— Помнитъ че въ 1-й брой на Ц.
Вѣстникъ бѣхме чели: « Когато ли-
сгътъ нашъ готовъ бѣше отъ печатъ
да излѣзе, видяхме по случай патріар-
хическо едно окръжно писмо камъ всѣ-
тъ православни християни въ което на-
пространно ся говори за новите въ
Цариградъ павликяни и поучава право-
славните християни да ся пазятъ да хо-
дятъ на новоустроенната ланджійска
болгарска на Галата църква

Ние видяхме 3-ятъ брой на Ц. В;
утрѣ и четвъртиятъ ще видимъ, нѣ обо-
щаното « *Патріархическо окръжно
писмо* » не срещнахме още. Като тър-
сихми да си дадемъ сѣтка за това за-
късняване, което слѣдъ малко ще кръ-
щаме *стигланіе*, ние заключихми че ре-
дакторътъ на Ц. В. е направилъ едно
произволно дѣло като е извѣстилъ за
това така наречено Патріархическо о-
кръжно писмо: новити инструкции на
патронътъ му съ го рѣшили да ся бла-
годари съ това извѣстяване само.

Онова което забелязахме въ това
извѣстяване и което не можемъ да
примѣлимъ е че Уніятити занимаватъ
второто мѣсто въ него; сичката погрѣ-
шка и сичкити удари падатъ врѣзъ пре-
дводителятъ на *башибозуцити*, Н. П. Г.-
Иларіонъ. За да уварди сичкити правила
на истината и на безпристрастието, орга-
нитъ на интересити на великата Църква
не трѣбаше да ся вгилъ врѣзъ тая точка
която разяри башибозуцити.

Една кореспонденція отъ Бѣлградъ
отъ 16 Декемврія до Новосѣтскіятъ
вѣстникъ *Сръбски Дневникъ* извѣстява че
сръбското правителство заповѣдало да
фърлятъ въ тъмница Г. Василя Чолакова.
Сжщата кореспонденція казва че Г. Чо-
лаковъ ся е затворилъ по причина съ
билъ агентинъ на една тайна етерія и
слѣдъ като разгледатъ писмата му ще
намѣрятъ истината.